

Oude monumenten in Provence. Met fraaie foto's. — Het mijnongeluk bij Dortmund. — De bloemen-tentoonstelling te Rijnsburg. — De storm van 9 op 10 Februari. — Een Tiroler bal te Merano. — Blauw-Wit—Feyenoord 0—1.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 34 (8) 12DE JAARGANG
18 Febr. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

Een mooi Amsterdamsch Stadsgezicht: De Geldersche Kade met Schreierstoren.

La Tour-Magne.

Een romeinse Wachtoren te Nimes.

Provence! . . . Land van Mistral, den koning van Provence en der dichters . . . land van de troubadours, van de Cours d'Amour, van den Goeden Koning Reinier, le bon Roi René! . . . Land, dat, gelegen tusschen de Garonne en de Paillon, rond de Rhone-delta en aan den voet van Alpen en Alpilles, reeds een beschavingscentrum was, toen het oude Gallië nog slechts barbarenhorden herbergde! . . . Is er, in het bereik van den stroom van toeristen, welke jaarlijks de Riviera bezoeken, een belangwekkender streek, dan juist dat oude deel van Provence, dat aan het einde van de Rhonevallei gelegen vele heerschers kende en reeds in 879 het Koninkrijk Arelat vormde, nadat eerst de Phoeniciërs, en daarna de Romeinen er de sporen van hunne tegenwoordigheid en beschaving hadden nagelaten?

Ligt er niet, in de onmiddellijke nabijheid van den grooten spoorweg, die van Lyon naar Marseille voert, de uitgestrekte Camargue, die Pampa's van het Westen, waar de drijvers der kudden wilde stieren en wilde paarden, met hunne drietanden hun zeer eigen bestaan voeren, waarover ik afzonderlijk nog eens een woord hoop te spreken? Ligt daar niet de steenwoestijn van de Crau, die men thans tracht te ontginnen, als een machtig bewijs voor de ontwikkeling dezer kuststrook, en de vorming van de Rhone-delta in een tijd, toen Rhone en Durance, duizenden jaren terug, hunne watermassa's stuwden naar de zee, meesleurend de keien der hooggebergten en gletschers?

Maar, ligt hier ook niet het mysterieuze Santes-Maries-de-la-Mer, waar de eeuwenoude fortkerk, dateerend uit een tijd, toen de Mooren hier huishielden, thans nog het middelpunt eener jaarlijksche bedevaart is, gewijd aan Sainte-Marie-Jacobe, en Sainte-Marie-Salome, en hare dienstmaagd Sarah, welke laatste de beschermster is der Zigeuners, die telken jare eind Mei hierheen trekken in grooten getale, ten einde haar te eeren? . . .

Maar het middelpunt toch van deze aan geschiedenis zoo rijke streek vormen de plaatsen Arles, eens de hoofdstad van het koninkrijk Arelate, in de 9e eeuw; Avignon, dat in de 14e eeuw de zetel was der Pausen, van Clemens V tot Gregorius XI; Aix, dat tot het laatst van de 15e eeuw de hoofdstad

Oude Monumenten in Provence

door Tom Schilperoort.

(Foto's J. Giletta).

van Provence was, welks laatste koning, le bon Roi René, z'n land aan Frankrijk en den sluwen Lodewijk XI liet; Nimes, dat wel in het bijzonder door de Romeinen met monumenten is begiftigd, en welks *Tour Magne* thans nog puissant gedenkteeken is, getuigend van hun macht! Verder Orange, de bakermat van ons Vorstenhuis.

Uit dien Romeinschen tijd, welke van bijzonderen invloed geweest is op de cultuur van dit land, dateeren trouwens ook nog de prachtige *Pont-Du-Gard*, bij Nimes, het aquaduct over de rivier de Gard, dat hier met een brug van 49 M. hoog over de vallei voert. Het is slechts een nietig deel van de 41 K.M. lange leiding, die het water van de Eure bij Uzès naar Nimes voerde. En hoe zouden we de prachtige arena's van Orange (Romeinsch theater), van Arles en Nimes

Het kasteel van „le bon Roi René” te Tarascon

kunnen overslaan, welke tot de mooiste Romeinsche monumenten behooren, welke we bezitten? . . .

Van het *Romeinsche arena* te Nimes geef ik hierbij een afbeelding. Het is in vergelijking van vele anderen nog prachtig bewaard. De groote Romeinsche constructeurs,

De romeinsche Arena's te Nimes,

waar nu nog stierengevechten worden gehouden.

die heel de streek verrijkten met de prachtigste voorbeelden van hun onvergelykelijke kunst en techniek, hebben hiermee wel iets zeer gaafs aan de nakomelingschap nagelaten. In twee verdiepingen, waarvan de bovenste geschraagd wordt door Dorische zuilen, de onderste door eenvoudige voetloze pilaren, telt het 60 bogen, en heeft 't 135 M. lengte en 105 M. breedte, plaats biedend voor 20.000 toeschouwers.

De Belfroy van Villeneuve-les-Avignon (1333).

Dit stadje werd door Philips den Schoonen gebouwd tegenover het oudere Avignon der Pausen.

Wel een aanblik, die zeker de oude bouwmeesters zou hebben verrukt, indien, op dagen der Courses Provencales, de bijzondere soort stierengevechten, welke thans nog in die arena's worden gehouden, die gansche ovalen van steen gevuld zijn met een levendige, kleuriggekleede menigte onder een strakblauwen hemel, en een gouden zon, die den ouden steen te gloeien zet? . . .

Van de middeleeuwsche monumenten, dient natuurlijk de „woning” van den al eenige malen genoemden „bon Roi René” herdacht, *le château du Roy René* dat te Tarascon gelegen is, dat later, dank zij het talent van Daudet, beroemd worden zou door Tartarin . . . Het heet, bij nauwkeurige chroniquers, die maling aan tradities hebben en aan oude Middeleeuwsche liedjes of romances, dat die oude koning René, niet zoo goed was als z'n naam wel is. Maar dat kunnen we thans buiten beschouwing laten. Het machtige silhouet van het steengewrocht, zooals het zich thans aan ons vertoont, is wel een waardige vertegenwoordiger dier tijden, een slot uit een sprookje, of een minnezang, waar achter tralies veel naar liefde gezucht, geweend werd, edele ridders zich opofferden, en het leven lieten, achter de steile, trotsche muren en hemelhoogetinnen . . .

Minder goed bewaard is de *Abdy van Mont-Magor*, de Montmajour meestal genaamd, nu een ruïne, waar eens de koningen van Arelat begraven werden en die, gelegen in de buurt van Arles, nog de torens hoog heft over het lage land der Rhonemonden . . . Maar zelfs uit deze steenklompen, in nog fraaie bogen en poorten, in zuilengalerijen en boognissen spreekt nog de rijkdom aan stijl en opvatting dier tijden, toen het Christendom tegen de invallen der Barbaren het hechtste bolwerk der beschaving betekende. In Arles zelf, het prachtstadje met de beroemde mooie vrouwen, gezellinnen vaak van de kuddewachters der Camargue, de Guardians, waarmee ze achter op het paard gezeten, gelijk in vroeger eeuwen, thans nog hunne tochten maken, — in Arles zelf dan vormt de oude *St. Trofime*, in Romaanschen stijl opgetrokken en dateerend uit de 12e eeuw, een waardig monument der oude tijden. De Romeinsche arena's zijn grooter dan die in Nimes, maar niet zoo goed bewaard en onderhouden. Van het Antieke Theater is weinig meer over. Hier

Het oude romeinsche Aquaduct of waterleiding de „Pont du Gard” bij Nimes.

De Kloosterruïne van de Abdy van Mont-Magor waar de oude koningen van Arles begraven liggen.

werd eens de nu nog in het Parijsche Louvre bewaarde Venus van Arles gevonden.

Maar de opsomming van al wat er in de Rhonevallei, bij de uitgestrekte mondingen in het oude Provence te zien is, kan slechts als een greep beschouwd worden, in den vollen rijkdom van deze, zoowel aan oude cultuur als volbloedig ras zoo rijke streek. Want ook in het volk leeft de oude geest, een nog onbedorven temperament, wier krachtigste vertegenwoordigers de vrouwen van Arles zijn, en de mannen uit de Camargue. Zie de groote feesten, de „ferrade”, als de jonge, wilde stieren worden gemerkt, als de paarden worden gedresseerd in de Camargue, als de bevolking, van heinde en ver te paard en per wagen gekomen, de gast is van de Guardians, die temidden hunner „manades” leven, tusschen de zilte moerassen en steppen, op hunne kleine soort boerderijen Aanschouwt de kleurige processies te Saintes Maries de la Mer, waar dezelfde ruiters verschijnen, en de donkere Zigeuners, of de stierengevechten, — die hier heel anders zijn, dan die in Spanje, en niet eindigen met den dood van den stier, doch slechts een behendigheids spel zijn, om de rosette. — Dat alles is nog zoo één met de pracht van de oude monumenten, hun stijl en hun breeden trant, dat hier werkelijk nog gesproken kan worden van een onbedorven en krachtig voortbestaan van eeuwenoude tradities, in een pracht-ras geïncarneerd, dat voor den goeden beschouwer op de waardigheid van ons menschedom een zéér bijzonder, ja bijzonder schón licht werpt, dat in gloed en kleur sterk afsteekt tegen onze nieuwere spelen en bedrijven !

Zong reeds Mistral niet :

Salut, emperi dóu Soulèu, que bordo

Coume un orle d'argent lou Rose bléuge ! . . . etc. . . .

(Lou pouemo dou Rose).

Weest gegroet, rijk van de Zon, die gelijk een zilveren zoom, langs de glanzende Rhone ligt uitgestrekt . . . enz.

HET VERLOREN PARADIJS

Niet tegenstaande heel veel mannen van een warme kruik in hun bed houden, zijn er maar weinigen die dit ronduit durven bekenen.

Ze hengen er als het ware op een vage manier naar, en als ze erg veel geluk hebben, krijgen ze er een.

Op een bitter kouden avond heb ik er naar een gevischt, en zei tien minuten voordat ik naar bed ging tegen mijn moeder :

„Het is erg guur vanavond, vindt u niet ?”

„Ja beste jongen,” antwoordde ze.

„Het zou me heelemaal niet verwonderen, als we vorst kregen,” ging ik voort.

„Het ziet er zeer zeker naar uit,” stemde zij toe.

Eenige oogenblikken heerschte er stilte. Mijn moeder dacht aan haar bed, waarin zich een heerlijke, warme kruik bevond, en ik aan het mijne, waarin een dergelijk verrukkelijk voorwerp niet was.

„Het is toch eigenaardig,” riep ik plotseling uit, „hoeveel kouder het kan zijn op een kamer, die op het Noorden ligt dan in een, die zich aan den Zuidkant bevindt.”

„Dat is heel goed te begrijpen,” zei mijn moeder.

Het voorportaal van de St. Trofime te Arles.

„Dat is zoo,” gaf ik toe. „Tusschen twee haakjes : hoe is de situatie van mijn slaapkamer ?”

„Ze ligt op het Noorden, beste jongen.”

De bloemententoonstelling te Rijnsburg, die Dinsdag 10 dezer geopend werd. — Hierboven een inzending fraaie Aronskelken.

„O, daarom kan het er dikwijls zoo ontzettend koud zijn,” merkte ik op.

„Ja, dat trof mij vanavond ook, toen ik er even was,” zei ze.

Nu ging het de goede richting uit.

„Linnen lakens zijn altijd erg kil, vindt u ook niet, moeder ?”

„Ja, en ik zou het onmogelijk zonder mijn warmwaterkruik kunnen stellen.”

Ik grinnikte zachtjes voor me heen.

„Ze brengt het bed op een prettiger temperatuur,” merkte ik weer op.

„Het is heerlijk,” antwoordde mijn moeder.

„Dat veronderstel ik ook,” knikte ik. „Ik heb eens een officier hooren vertellen, dat hij het zelfs niet zonder een kruik kon stellen,” lachte ik. „Dat klinkt heel grappig, vindt u niet ? Stel je voor, dat een dergelijk iemand zoo kouwelijk is.”

„Waarom zouden zulke mensen dat ook niet kunnen zijn ?” zei mijn moeder verbaasd.

„Ja, natuurlijk, waarom ook niet. Maar toch is het idee, dat een man een warme kruik wil hebben, een beetje”

Ik zweeg, daar mijn moeder opstond om te bellen.

„Ik plaagde dien officier er altijd mee,” beweerde ik, opgetogen. „Hij verzekerde me, dat hij hierdoor niet zoo gauw kou vatte . . . en misschien was dat ook wel waar. Maar toch hield ik hem er mee voor den gek.”

„O, Mary,” zei mijn moeder, toen het dienstmeisje binnentrad. „Wil je zoo goed zijn de kruik uit het bed van mijnheer Henry te nemen ? Hij schijnt er niet van te houden !”

BESNEEUWD.

*Ik ben door 't witte woud gegaan —
Er lag een donzen wade —
Ik vond geen weg, 'k vond geen baan
En ging op Gods genade.*

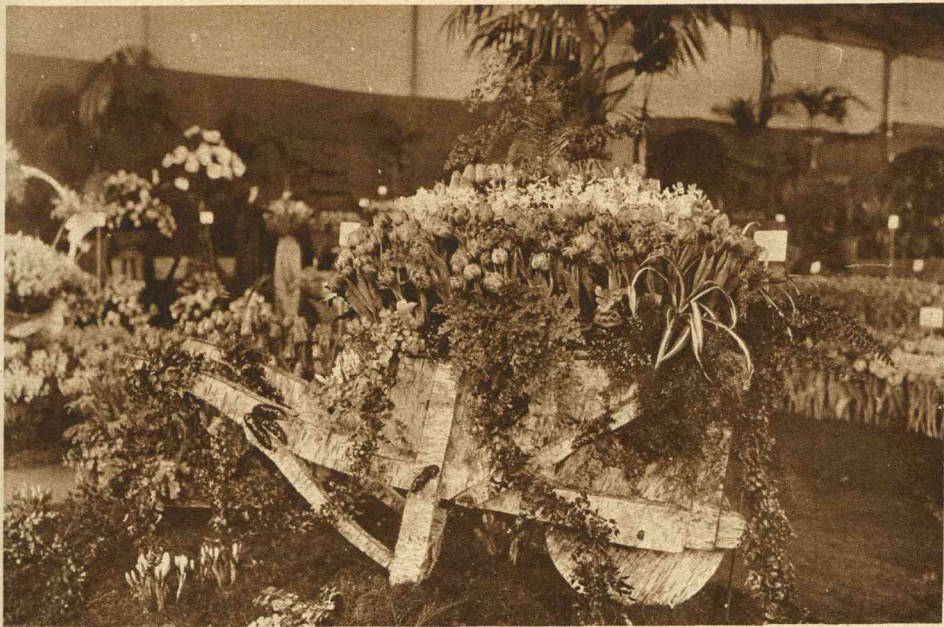
*Een straaltje teere winterzon
Kwam door de takken zweven
Terwijl het fijne draadjes spon
Van zuiver goud gedreven.*

*De boomen waren rank en hoog
En stonden stil te dom'len ;
Van twiggjes waar een vogel vloog
Kwam schalks een sneeuwvlok schom'len.*

*'k Ging eenzaam door het blanke bosch,
Verrukt door zijn bekoren,
De grond was zacht als 't mollig mos,
Mijn voetstap liet er sporen.*

*'k Ben door het witte woud gegaan
Als liep ik door een gaarde,
Waar blanke bloesems bloeiend staan
En zijgen op de aarde.*

Rosa Corthauts.

De bloemententoonstelling te Rijnsburg.

Links: Een mooi sierstukje van tulpen, hyacinten en varens. Rechts: Een stilleven van crocussen en tulpen.

GAVOTTE

J. F. TIERIE JR

Tempo di Gavotte

Violoncello m.f. *riten.*

Piano *mp.* *riten.*

m.f. *riten.*

m.p. *riten.*

à Tempo *riten.*

à Tempo *riten.*

à Tempo *poco. cresc. e. accel.* *à Tempo* *poco accel.* *Einde* *mp.* *diminuendo 8va*

Einde *mp.* *poco. cresc. e. accel.* *diminuendo 8va* *à Tempo* *poco accel.*

riten. *1re* *2e* *loco terughouden* *meer en meer terughouden.* *mf. herhalen* ** van **

1re *loco* *8va* *loco* *reteruto* *volgen* *tot einde.*

Van Heinde en Verre

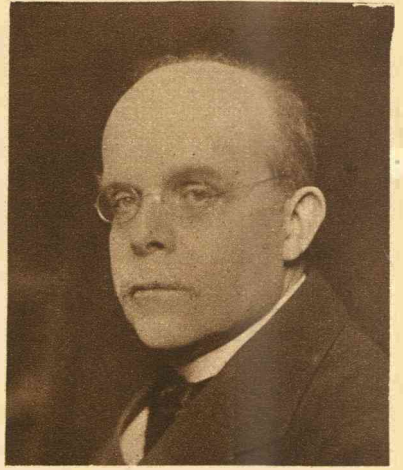
De schandalen in Duitsland.

De voormalige deutsche rijks-minister van Posterijen Hoeft is gearresteerd in verband met het feit dat hij geschenken in geld ten bedrage van totaal 75.000 Mark heeft aangenomen.

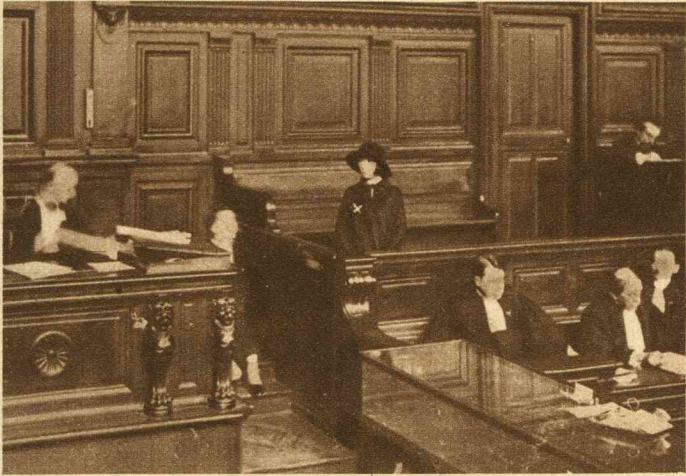
De afdeling Utrecht van de Ned. Ver. voor Volkszang

gaf ter inleiding van haar 10-jarig bestaan, de vorige week een opvoering van de Gouden Bruiloft van Vader en Moeder Segers, volkszangspel van G. H. Goosens.

De vroegere rijkskanselier Dr. Marx,

is tot minister-president van Pruisen gekozen.

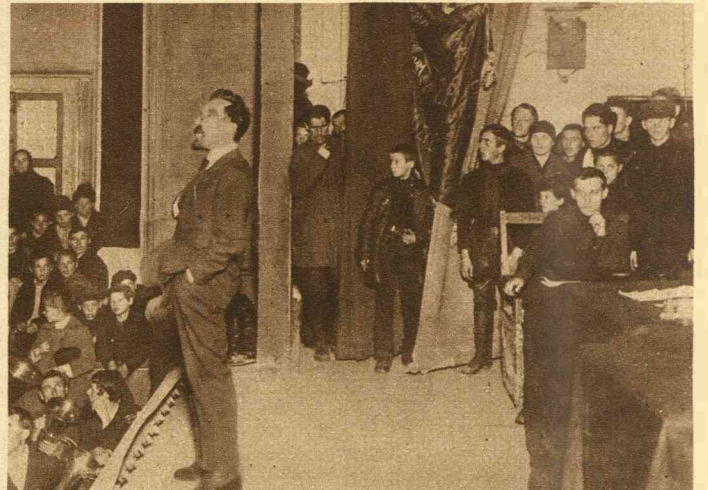
Haar verloofde doodgeschoten.

Mlle Stanislaw Oeminska (X), de bekende Poolsche tooneelspeelster, stond de vorige week voor het Assisenhof van de Seine te Parijs terecht, omdat zij haar verloofde, die ongeneeslijk ziek was, op zijn dringend verzoek had doodgeschoten om een einde te maken aan zijn lijden. De jury verklaarde haar onschuldig en het Hof sprak haar vrij.

Jack Dempsey en zijn vrouw.

Jack Dempsey is de vorige week getrouwd. Zijn vrouw is de bekende filmspeelster Estelle Taylor. Op verzoek van den bokskampioen zal zij haar loopbaan bij de film eraan geven.

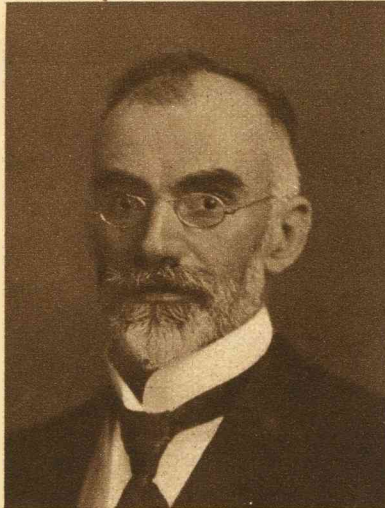
Uit Sovjet-Rusland.

Hoe de Sovjet propaganda maakt op het platte land: Volkscommissaris Rykow tijdens een redevoering.

De wedstrijden te St. Moritz.

Een interessant snap shot genomen tijdens de paardenrennen op het meer te St. Moritz, welke Zondag 8 dezer onder groote belangstelling gehouden werden.

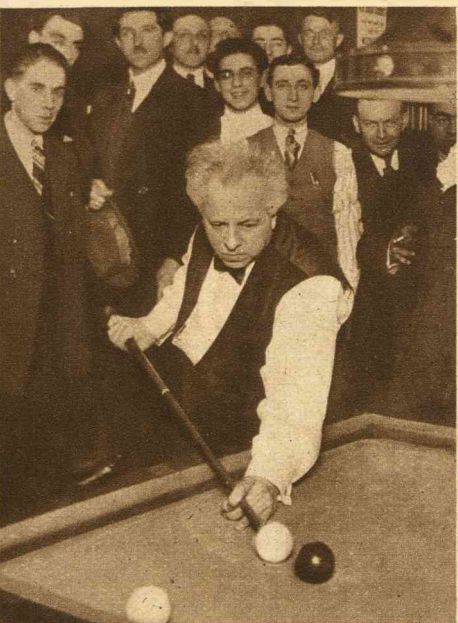
Prof. Dr. A. v. Bylert,

hoogleraar in de tropische landbouwkunde te Wageningen, is de vorige week plotseling op 60-jarigen leeftijd overleden.

Een krachttoer.

De vorige week liet de atleet Siegfried van het Theater Carré op het Rembrandtplein in de hoofdstad eens zien hoe sterk hij was. O.a. hield hij, zooals men op onze foto ziet, met gemak vier trekkende paarden in bedwang.

Is. Querido,

de bekende schrijver en criticus, gekiekt tijdens een partijje, biljart in een Lunchroom te Amsterdam. Volgens hen die het weten kunnen, speelt de heer Querido een zeer goede partij.

Generaal Booth in ons land.

De vorige week heeft generaal Booth van het Leger des Heils een bezoek gebracht aan de hoofdstad. Direct na zijn aankomst hield hij in het Engelsch een toespraak, die door een tolk (rechts van hem), vertaald werd.

Nieuwe vluchtheuvels.

In de residentie heeft men op de Laan van Meerder voort een proef genomen met geschilderde, inplaats van verhoogde vluchtheuvels. Het is een methode die in Amerika goed voldoet, en die ook te 's-Gravenhage tot tevredenheid stemde.

DE ZIJDEN KOUSEN

Mevrouw Sanders zou overmorgen haar dertigsten verjaardag vieren, en toen ze op de vraag van haar man, wat ze van hem hebben wilde, zei dat zij erg blij zou zijn met een paar mooie, beige, zijden kousen, had hij bedachtzaam zijn lorgnet afgenomen en haar verwonderd aangezien.

„Een paar zijden kousen?” had hij toen herhaald. „Weet je nu niets anders?”

„Nee, maar waarvoor?”

„Nu, ik vind het niets aardigs voor mij om te geven. Weet je niet iets anders, iets luxe? Kousen, kousen, die moet je toch hebben. Dat is toch geen verjaringscadeau!”

„Ja, maar ik bedoel ook geen gewone kousen. Het moeten echte mooie zijn. — Heele dure, zie je...”

„Zoo... ja, kijk eens, als je niets anders weet, en als je per slot van rekening graag kousen hebt, dan leg ik er me bij neer. Dus: zijden kousen. En beige, nietwaar?”

„Ja, graag, voor bij mijn bruin zijden japon. — Eh, wil ik ze mijn zuster laten kopen, die moet toch morgen naar de stad?”

„Wel neen, waarom?” had hij gevraagd met een gezicht van „waarom-zou-ik-dat-niet-kunnen?” „Ik ben toch zeker wel in staat om een paar kousen te kopen?”

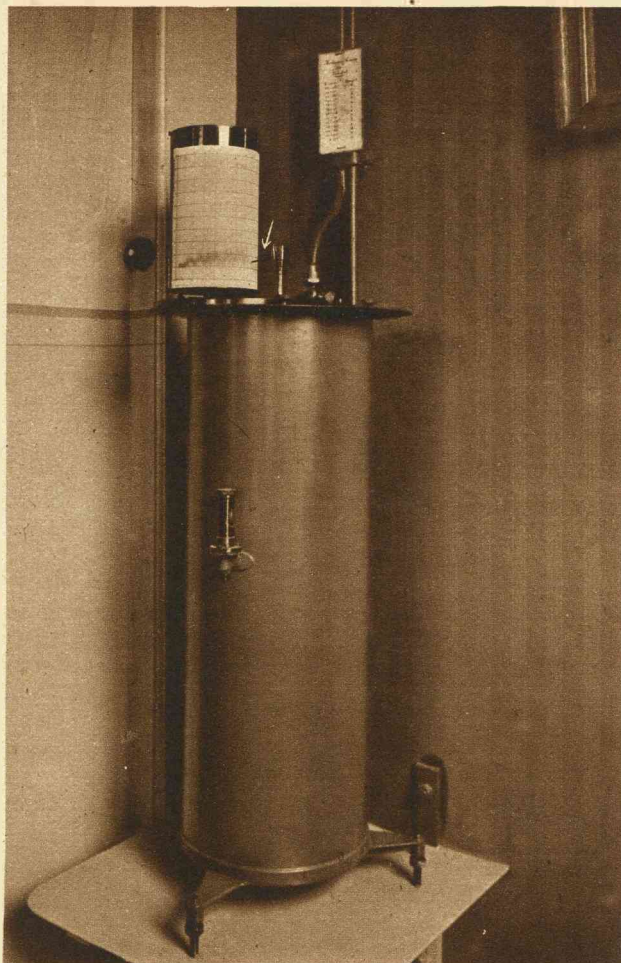
„Ja, dat natuurlijk wel, maar ik dacht dat je het naar zoudt vinden om een dameswinkel binnen te gaan?”

„Naar? naar?” had hij schamper opgemerkt. „Ze zullen me toch zeker niet opeten? Neen, hoor,” had hij er heldhaftig aan toegevoegd, „laat dat maar gerust aan mij over. Jij hebt overmorgen je zijden kousen...”

Het zal zoowat tegen twee uur van den volgende dag geweest zijn, dat mijnheer Sanders heen en weer liep voor de met allerhande damesgoederen gevulde etalages van het groote warenhuis. Telkens in het voorbijgaan had hij onderzoekende blikken door de ramen geworpen en bij zichzelf gerepeteerd, hoe hij naar binnen zou gaan en hoe hij om zijden kousen zou vragen. In zijn verbeelding zag hij zichzelf reeds nonchalant over de toonbank leunen, terwijl aardige jongedames voor zijn critisch-onderzoekende oogen allerlei soorten van kousen in de meest varieerende tinten zouden uitspreiden...

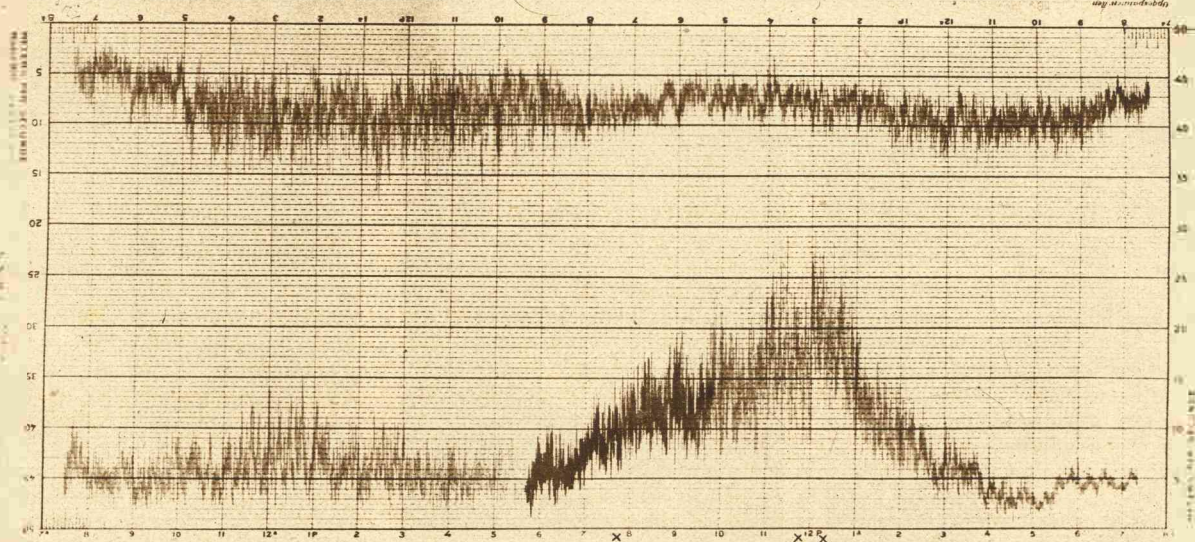
Reeds verscheidene keeren had hij zich dit tafereeltje voorgesteld, maar telkens als hij op het punt stond de deur naar de betreffende afdeling binnen te gaan, had hij een zonderling-wee gevoel beneden zijn maag gevoeld, en was hij weer doorgelopen...

„Het moeten toch zulke kousen zijn, als er in de etalage liggen,” mompelde hij in zichzelf, nerveus aan zijn das plukkend. Maar hoezeer hij hier ook van overtuigd was, hij vond niet den moed binnen te gaan. Een zekere valsche schaamte-voor-ik-weet-niet-wat hield hem er van terug, een soort verlegenheid waarvan hij het bestaan den vorigen avond zelfs niet had durven gissen. Toen kreeg hij plotseling een idee: hij zou de afdeling IJzerwaren binnengaan, en zijn weg naar de Damesafdeling bin-

De storm van 9 op 10 Februari.

Het zal weinigen bekend zijn, dat men aan het Meteorologisch Instituut te de Bilt o.m. ook de snelheid van den wind vaststelt. Dit geschiedt door een zelfregistreerd instrument, een windketel, waarin zich een flatter bevindt die op- en neerbewogen wordt door de kracht van de in den ketel gebrachte lucht, welke opgevangen wordt door een op een toren geplaatsten windvanger. — Vanzelfsprekend heeft men ook den hevigen storm geregistreerd welke in den nacht van 9 op 10 Februari i.l. woedde. Wij zijn in de gelegenheid de betreffende kaart te reproduceeren, alsmede het toestel (hierboven) waarmede de wind gemeten wordt. Boven op het toestel ziet men het uurwerk met de rol, waartegen de inktstift (↓) loopt.

De storm van 9 op 10 Februari in beeld.

De kaart, waarop de windsnelheid is weergegeven. (De cijfers boven en onder geven de uren, die aan de zijanten de snelheid per seconde aan). De curve van 8 Februari (boven) toont een krachtige, doch vrij regelmatige windsnelheid. Die van 9 Februari demonstreert duidelijk den stormnacht. Men ziet hoe tegen acht uur (X) de wind in snelheid toenam, terwijl deze om even half twaalf des nachts (XX) en om even over twaalfen het grootst was. Hij had toen een snelheid van 31 meter per seconde, de grootste welke men sinds twintig jaar noteerde. Even geleidelijk als hij toenam, nam hij ook weer af.

nendoor nemen. Resoluut opende hij de deur naar de afdeling potten en pannen, doorkruiste dit rayon zonder acht te slaan op de verlokkingen van een heer, die hem de voortreffelijkheden wilde uitleggen van de gasfornuizen die hij tot plicht had te verkoopen, en bevond zich na eenige oogenblikken zonder dat hij zich er in het eerst van bewust was, voor de gezochte afdeling. Al zijn moed bijeenzameland trad hij binnen met het air van een overwinnaar. Dat wil dan zeggen: hij dacht dat zijn entree aldus was, maar in werkelijkheid sloop hij naar binnen als een dief. En hij had nog nauwelijks twee passen in de richting van de toonbank gedaan, of hij voelde ook, dat al zijn moed en zelfbeheersching weg waren. Verdwenen, als sneeuw voor de zon! Als in een droomtoestand wankelde hij verder, besluiteloos, niet wetend of hij zou teruggaan of... ja, aan een van de dames een paar zijden kousen vragen. Hij keek als verdwaasd om zich heen, en wenschte wel dat de grond zich onder zijn voeten zou openen om hem, zij het dan ook allerminst zachtzinnig, te verlossen uit deze omgeving van dames en kantjes en strikjes en lintjes, die hem beduusd en zenuwachtig maakten, toen er een heer op hem afkwam en hem vroeg wat hij zocht...

„Eh... eh ik wilde een paar...”

„O, juist... de heeren-afdeling is op de derde etage, mijnheer. Wilt u me maar even volgen?”

En voordat mijnheer Sanders eigenlijk wist wat er gebeurd was, voelde hij zich in een lift naar boven gaan... Even daarna stond hij in de afdeling heerenondergoederen. Hij haalde verlicht adem nu hij weer op bekend terrein was, voelde eens of zijn das recht zat en besloot toen weer tot een attaque op de damesafdeling. Hij daalde de trap af, onderwijl zijn blikken van uit de verte weiden latend over de afdeling waar men de zijden kousen verkocht. Toen hij op de tweede etage was, zag hij den heer, die hem zooeven naar boven had gebracht, op den uitkijk staan, en hij besloot zijn entree te maken, als deze zijn rug naar hem had toegekeerd. Dit gebeurde echter niet zoo spoedig als hij wel verwacht had, en juist terwijl hij overlegde of er ook nog een andere manier zou zijn om het doel van zijn komst te bereiken, hoorde hij naast zich een verleidelijke stem zeggen: „Heeft u misschien interesse voor een van deze handtasjes, mijnheer?”

Als uit een droom ontwakend in de nuchtere werkelijkheid, besepte mijnheer Sanders plotseling dat hij al dien tijd zonder dat hij het zelf wist had staan kijken naar een collectie peau de suède dametasjes. De juffrouw, die hem had aangesproken, hield er nu met een lieven glimlach een voor hem in de hoogte, terwijl haar eigen oogen het fraaie dingske liefkozend bezagen...

Snel als een cycloon ging de gedachte door zijn hersens: „Als ik in plaats van de kousen, eens zoo'n taschje meenam?” De juffrouw, die zijn aarzeling bemerkte, maakte van dit psychologisch moment gebruik en wist het zoover te krijgen dat hij vertrok met een taschje, keurig in vloeigewikkeld, onder zijn arm. En terwijl hij wegliep, hoorde mijnheer Sanders hoe zij zijn zes gulden vijftig in haar kassa liet rinkelen...

Hij was echter nog niet halverwege de trap naar beneden, of het drong tot hem door dat hij toch eigenlijk zonder zijden kousen niet bij zijn vrouw kon aankomen. Wat moest hij zeggen, als zij vroeg waarom hij ze niet gekocht had?

„Ik zal dus nog moeten zien dat ik ze krijg,” zuchtte hij. Hij richtte weer zijn schreden naar de bewuste afdeling en zag juist hoe de vriendelijke

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, van Woustraat 112II, Amsterdam.

Verzoeken alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

C. L. te U. Van de speelwijze is een handleiding met reglement verschenen. Na ontvangst van f.0.68 volgt franco toezending.

G. C. M. te L. Niet alleen U, maar velen is het tegengevalen. Ik deelde dit aan de redactie mede.

S. K. R. te O. L. Een probleem met 2 troeven is toch altijd verloren. Kunt U het gezondene ook wijzigen? Er is wel wat moois van te maken.

G. A. J. V. te S. Probleem in dank ontvangen. H. v. R. te B. Probleem ongeschikt. Niemand zal een praatje spelen met troef 7 en Aas.

J. H. H. te H. Art. 16 geeft U het antwoord. Voor antwoord per brief s.v.p. postzegel insluiten.

P. C. O. te P. Tot heden ontving ik Uwe opl. der gezonden problemen niet.

OPLOSSING PROBLEEM No. 71.

- 1e Slag A R. 8, B Kl. H., C Kl. A., D Kl. 7.
2e „ C R. Vr., D H. A., A R. B., B R. A.
3e „ B R. H., C H. Vr., D H. B., A R. 8.

- 4e Slag B S. H., C Kl. 10, D Kl. 9, A S. 10.
5e „ D S. Vr., A S. 9, B H. H., C Kl. Vr.
6e „ C S. A., D S. B., A S. 7, B H. 9.
7e „ C H. 6, D S. 8, A H. 7, B R. 10.

OPLOSSING PROBLEEM No. 72.

- 1e Slag A Kl. 8, B R. 7, C R. 10, D Kl. A.
2e „ C S. 10, D S. B., A S. 9, B Kl. Vr.
3e „ D S. H., A S. 8, B Kl. 10, C S. Vr.
4e „ D S. A., A S. 7, B R. 8, C H. A.
5e „ B R. A., C R. 9, D H. H., A H. Vr.
6e „ C H. 7, D Kl. 9, A H. 6, B R. Vr.
7e „ B R. B. C. H. B., D Kl. B., A H. 10.
8e „ B H. 8, C Kl. 7, D Kl. H., A H. 9.

PROBLEEM No. 85

ingezonden door den Heer G. Diepgrond, Amsterdam.
Piccolo Misère Ouverte Impériale (Piccolo Praatje).

A	B
Harten 7, Boer,	Harten 9, Heer,
Ruiten 8, 9, 10,	Ruiten Boer, Aas,
Klaveren 7,	Klaveren 9, Boer, Heer,
Schoppen 7, 9.	Schoppen Aas.
C	D
Harten 6, 8, Aas,	Harten Vrouw,
Ruiten 7, Heer.	Ruiten Vrouw,
Klaveren 8	Klaveren 10, Vrouw, Aas.

Schoppen 10, Vrouw.	Schoppen 8, Boer, Heer.
Troef: Harten	Kijkkaart: Harten 10.
A speelt Harten 7 en verliest.	

PROBLEEM No. 86

ingezonden door den Heer G. C. Mank, Leiden.
Misère Ouverte Impériale (Praatje)

A	B
Harten 7,	Harten 10, Boer,
Ruiten 8,	Ruiten 10, Boer, Vrouw,
Klaveren 7, 10.	Klaveren 8, Heer,
Schoppen 7, 8, 10, Heer.	Schoppen Boer.
C	D
Harten 8, 9, Vrouw, Heer,	Harten 6, Aas,
Ruiten 7, Heer,	Ruiten Aas,
Klaveren Aas,	Klaveren 9, Boer, Vrouw,
Schoppen Aas.	Schoppen 9, Vrouw.
Troef: Harten.	Kijkkaart: Ruiten 9.
A speelt Harten 7 en verliest.	

Volgorde der spelers D B C
Oplossingen kunnen binnen 3 weken ingezonden worden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

heer van daareven door een glazen deur naar hem keek. Direct trachtte hij een zorgeloos gezicht te zetten en een deuntje te fluiten om op deze wijze den indruk te geven als was hij volkomen geslaagd. Hij wandelde dan ook door alsof hij het bestaan van zooiets als een damesafdeeling en zijden kousen en een vriendelijken mijnheer, die iedereen van dienst wilde zijn, absoluut niet bevroedde.

„Ik zal maar naar een gewonen winkel gaan,” prevelde hij in zichzelf, „die groote zaken maken mij altijd een beetje confuus.”

Toen de deur van het Warenhuis achter hem dichtzwiepte en hij op zijn horloge keek, zag hij dat het kwart voor drieën was, en hij kwam tot de overtuiging dat hij nu reeds genoeg tijd verspild had. Hij repte zich voort en bereikte een winkel waar in de étalage een massa damesbeenen — van was, natuurlijk!! — waren uitgestald, bekleed met keurige, doorschijnende zijden kousen. Weer was hij dus het land van belofte genaderd . . . en weer nestelde een griezelig gevoel zich beneden zijn middenrif. Maar hij vermande zich. Hij zou eerst eens kijken of er geen klanten waren en dan zou

En eigenaardige toren

is die van de Verlosserskerk op Amager bij Kopenhagen. Men bestijgt dezen toren door een buitenaan aangebrachten spiraalvormigen omgang.

hij onopgemerkt naar binnen schieten. Maar hij kon 't inwendige van den winkel niet goed zien, omdat de ruit van de deur geëst was met allerlei figuren en letters. Een paar maal liep hij voorbij, onderwijl steelsche blikken naar binnen werpend en zich meer en meer opwindend. Juist wilde hij weer eens voorbijgaan, toen hij een agent gewaar werd, die hem nieuwsgierig gadesloeg. Bij zijn poging om net te doen of hij er geen erg in had, stelde hij zich zoo allerzonderlingst aan, dat de agent hem vroeg: „Zoekt u iets, mijnheer?” — Waarschijnlijk dacht de waakzame dienaar van Hermandad te doen te hebben met een of ander individu dat de lade wilde lichten in den winkel. . . .

„Eh . . . neen . . . eh . . . ik moet iets koopen . . .” antwoordde mijnheer Sanders, met een uiterst verlegen, idioot glimlachje.

Nu hij dat eenmaal gezegd had, begreep hij dat hij ook naar binnen moest gaan, want die agent bleef op een paar pas afstand van hem staan. Hij loosde een diepen zucht als wilde hij hiermede ook zijn angst loozen en stapte den winkel binnen. Het eerste oogenblik zag hij niets dan witte en gekleurde dingen, die hij met geen mogelijkheid op dit moment had kunnen definieeren, en een aantal dames die hem nieuwsgierig aankeken. Hij sloot zijn oogen als voor een akelig visioen en voelde den lust in zich opkomen weer rechtsomkeert te maken, toen er een meisje op hem afkwam met een glimlachje dat be- duiden moest: „ik weet zeker dat u van mij iets koopt”.

„Wat is er van uw verlangen, mijnheer?” vroeg zij met een lieve,

De koning der Woestijn ergert zich.

Voor zoover ons bekend is, werd er nog nimmer een foto gepubliceerd, die zoo duidelijk de woede van een getergden leeuw doet uitkomen. Inderdaad een bijzondere opname.

zachte stem die mijnheer Sanders direct op zijn gemak gesteld zou hebben als zij hem maar niet in dezen winkel had aangesproken, maar waardoor hij nu nog meer van de wijs werd gebracht.

„Ik wilde graag een . . . een . . . paraplu hebben!” zei hij aarzelend.

Vijf minuten later, terwijl zijn knieën nog knikten, stond hij weer op straat . . . een paraplu rijker en ongeveer tien gulden armer . . .

Terwijl hij den agent passeerde, die al dien tijd plichtsgetroouw voor den winkel was blijven staan, priemde het weer ineens in zijn hersens: „Zijden kousen! Zijden kousen!”

Ja, nu had hij een taschje, een paraplu, maar de zijden kousen, zonder welke hij niet durfde thuiskomen, die had hij niet . . . „Wat ben ik begonnen,” zuchtte hij, „hoe heb ik gisterenavond zoo dwaas kunnen zijn om te zeggen dat ik ze zelf koopen zou!”

Hij sukkelde verder, zijn gang slepend, zijn hoofd als van een grijsaard op zijn borst hangend. Plots werden zijn oogen weer een winkel gewaar, waar ze zijden kousen verkochten. Hij liep voorbij en zag dat er geen klanten in waren. „Eindelijk geluk,” dacht hij, „en nu maar direct naar binnen. Zonder denken!” Resoluut keerde hij terug om . . . te zien dat er drie dames den winkel binnengingen. Hij verwenschte zijn noodlot dat hem in den vorm van deze drie gratiën weer een hindernis op zijn weg geplaatst had en besloot te wachten totdat zij klaar zouden zijn met hun inkoopen . . . Dat duurde ruim twintig minuten, en al dien tijd had hij, geduldig als Job, heen en weer geloopt. Maar nu was de fortuin hem dan ook gunstig, en was er niemand meer in den winkel, en zonder aarzelen liep hij op de deur toe. Langer dan noodig was bleef hij zijn voeten vegen om zich eindelijk op te maken voor zijn tocht naar de toonbank, maar hij was nog niet halverwege of achter hem ging de deur weer open en er traden twee jonge meisjes binnen, die luid gichelden . . . Verschrikt keek hij om . . . en voor hij nog zelf goed begreep wat hij gedaan had, had hij tegen de juffrouw die met een lief glimlachje achter de toonbank stond, wijzend op een sjaal die achter haar hing, gezegd: „Mag ik deze sjaal van u hebben?” Natuurlijk mocht hij dat, het meisje pakte haar voor hem in en voor er twee minuten verstreken

waren stond mijnheer Sanders weer op straat, ditmaal een roodzijden sjaal rijker en twaalf gulden vijftig armer . . .

Het was nu vijf uur, en gewoonlijk ging hij met den trein van half zes naar huis. Hij moest dus voortmaken, als hij met zijden kousen wilde thuiskomen . . . Hij liep en liep, maar om half zes had hij nog geen kousen. Wel was zijn serie cadeaux uitgebreid met een wollen vest à acht gulden.

Maar om kwart voor zessen ging er een licht voor hem op, een licht als een booglamp van ettelijke duizenden kaarsen sterkte: hij zou naar den winkelier gaan waar hij altijd zijn overhemden en dassen kocht. Die zou hem misschien wel kunnen helpen. Hij riep een taxi aan, en bereikte den winkel net toen de eigenaar reeds bezig was te sluiten.

„Mijnheer — wat is er van uw verlangen?” deed de winkelier beleefd.

„Ik heb uw hulp noodig,” antwoordde mijnheer Sanders, terwijl hij zich op een stoel liet vallen en onderuit zakte, zoodat hij den indruk maakte van een ballon waar het gas uit ontsnapt. „Ik beloofde mijn vrouw, een paar zijden kousen voor haar te koopen, maar ik heb eenvoudig niet den moed

Het Giroler Bal te Merano Alto Adige.

Dit bal wordt ieder jaar georganiseerd om de origineele volksdracht uit deze streek in stand te houden. Dit jaar werd het door 2000 deelnemers uit alle deelen van deze bergstreek bezocht. — Een paartje, dat met een prijs bekroond werd.

om een dameswinkel binnen te gaan en er om te vragen . . . „Dat is ook niet noodig, mijnheer, want ik verkoop ze ook . . .”

Mijnheer Sanders sloot de oogen en mompelde „gered!” Toen herstelde hij zich snel en zocht een paar kousen uit . . .

Mevrouw Sanders was verrukt den volgende morgen.

„Je bent toch een echte schat hoor, om me zoo te verwennen,” zei ze tegen haar man. „Geen wonder, dat je niet wilde dat mijn zuster die kousen ging koopen. Maar ik had er ook geen idee van, dat je al die mooie dingen voor mij zou meebrengen . . . Wat een snoes van een sjaal . . .” zei ze, de zijden das liefkoosend tegen haar wangen houdend.

„Ja-a!” zei mijnheer Sanders met een klank in zijn stem, die deed denken aan de twaalf gulden vijftig die ze hem gekost had . . . „En zoo'n lekker warm wollen vest . . .” vervolgde ze. — „Ja-a,” deed haar man weer, terwijl hij dacht: „acht gulden.”

„En zoo'n pracht-tasch . . . hoe wist je dat de mijne oud werd?”

„Ja-a,” antwoordde hij weer, thans minder van pas, omdat hij piekerde: „hoeveel heeft die me ook weer gekost? O ja, zes gulden vijftig!”

„En dan nog die paraplu . . . O, je bent heusch veel te goed voor mij geweest . . .”

„Ja-a,” zei hij weer, nog steeds in gedachten „O, Gerard,” besloot zijn vrouw ineens enthousiast, „je mag in het vervolg altijd mijn zijden kousen koopen . . .”

Nu bromde mijnheer Sanders iets wat ik maar niet zal neerschrijven. Zijn vrouw mocht het eens lezen!

Groep der deelnemers en deelnemers aan het bal masqué, Zaterdagavond 7 Februari in het Jaarbeursrestaurant te Utrecht gehouden.

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS
vertaald door DICKY WAFELBAKKER

12)

Zie rukte den brief bijna uit haar handen. Tilly sloeg haar armen om haar vriendin heen, en zei teeder:

„Luister, lieveling... Je moet heel erg dapper zijn, want het gaat over... Bertie.” „Bertie? Is Bertie dan ziek?”

„Nee, dat is hij niet langer, doch... hij is beter! Herinner je je wel, Ivy, dat hij erg verkouden was? Het is overgegaan in longontsteking, en de arme kleine jongen kon niet meer gered worden.

Kindje, jij, die zooveel vertrouwen in God hebt, moet nu dankbaar zijn, dat Hij hem tot zich genomen heeft. Nu hoeft hij niet meer geopereerd te worden en zal ook niet langer pijn lijden. Lieveling, kijk me niet zoo aan. Kom maar heel dicht bij Tilly.”

Met een vreeselijken kreet was Ivy in Tilly's armen gevallen. Er stonden geen tranen in haar oogen, want die wilden niet komen.

„Het is niet waar!” riep ze wild uit. „Zooiets wreeds kan niet gebeurd zijn, nu er alle kans op beterschap voor hem was. O, Bertie, Bertie, mijn kleine lieveling. En gisterenavond ging ik nog uit soupeeren, dronk wijn en lachte, terwijl jij daar... dood neerlag.”

„Maar dat wist je toch niet, kindje, en dat is iets, wat je jezelf niet kunt verwijten,” troostte Tilly. „Het is niemands schuld. Dergelijke vreeselijke dingen gebeuren, en wij kunnen niets anders doen dan ons er bij neerleggen en trachten te gelooven, dat het goed is zoo. Stel je nu eens voor, dat de arme kleine vent geopereerd en de operatie mislukt was, want het was toch een heel groot risico. Luister nu, kindje, ik zal je moeders brief voorlezen. Leun tegen mij aan en houd mijn hand vast.”

Tilly deed haar uiterste best haar stem vastheid te geven, en las het schrijven voor. Ivy luisterde, doch ze zag er uit, alsof ze in een blok marmer veranderd was.

„Oh... Dinsdag, dat is vandaag... dan wordt hij begraven,” mompelde ze. „En ik zal nooit zijn lief gezichtje meer zien of afscheid van hem kunnen nemen. Als de brief vroeger was gekomen, had ik met den eersten trein naar huis kunnen gaan. Het is nu tien uur en er is geen verbinding vóór 11.35 en dan ben ik pas om drie uur thuis.”

„Als je een auto huurde, dan zou je nog bijtijds voor de begrafenis komen en vanavond weer op tijd terug zijn,” zei Tilly. „Onkosten komen er nu toch niets op aan.”

„Nee, nu hindert het niet meer,” herhaalde Ivy vaag. „Waar ga je heen, Tilly?”

„Ik zal van de dichtst bijzijnde garage een taxi zien te bemachtigen, daar er geen oogenblik te verliezen is. Ik zal tegelijk in den winkel op den hoek een zwarte japon voor je koopen, en een mantel en hoed. Wasch je gezichtje wat af, lieveling, en probeer je flink te houden.”

Tilly was nauwelijks een kwartier weg, toen ze reeds terugkeerde met een taxi, en een doos, waarin de kleedingstukken zich bevonden. In haar anderen arm droeg ze een bouquet chrysanthemums, lelies en anjers.

„Kom nu kindje,” zei ze, terwijl ze het jonge meisje hielp met kleeden. Toen bracht ze haar naar den wachtenden auto. Ivy beefde over al haar leden en stamelde: „Tilly, ik kan niet alleen gaan.”

„Natuurlijk niet, ik ga met je mee en blijf aldoor bij je.” Tilly nam naast haar plaats. „Leg je hoofdje nu maar op mijn schouder, en huil eens flink uit...” zei ze op liefkoozenden toon.

Alfred Knight.

Een jonge man in het zwart gekleed en met handschoenen van dezelfde kleur aan, stond bij het hek van het kerkhof te wachten, toen Tilly en Ivy langzaam na de begrafenis den doodenakker verlieten. Ivy, die haar oogen strak op den grond gevestigd hield, zag hem niet, doch Tilly begreep onmiddellijk wie hij moest zijn. Hij was daar natuurlijk gekomen in de hoop Ivy nog even te kunnen spreken. Haar ouders en de overige menschen waren reeds een eind vooruit.

Ivy had zich goed gehouden, doch haar gezichtje zag wasbleek. Zij waren nog bijtijds voor de begra-

fenis gekomen, en ze moesten onmiddellijk weer naar Londen terugkeeren.

Tilly raakte Ivy's arm aan.

„Er is iemand, die graag even met je praten wilde, kindje. Ik loop maar vast door.” Ivy keek op, waarna de jonge man onmiddellijk op haar toekwam.

„O, Alf!” riep ze uit, terwijl ze hem haar beide handen toestak. Ze deed op dat oogenblik aan een door regen doorweekte bloem denken.

Zooals gewoonlijk, ontbraken de woorden hem.

„Het spijt me zoo vreeselijk,” stamelde hij onhandig. „Ik wilde je dat even zeggen. We hielden allemaal zooveel van Bertie, en ik was even dol op hem, alsof hij mijn eigen broertje was geweest, Ivy... Hij had niet meer beter kunnen worden,” vervolgde hij, zijn uiterste best doende haar te troosten. „Het lijkt wel, alsof het goed is zoo, nu hij uit zijn lijden is verlost.”

„Ja,” antwoordde Ivy slechts.

Hij trok haar arm door den zijne, en samen liepen ze verder. Knight's woning lag in de tegenovergestelde richting. Tilly had tamelijk vlug geloopt, en bijna Ivy's huis bereikt.

„Mag ik tot het eind van den weg met je meegaan?” vroeg hij op nederigen toon. Ze knikte zwijgend.

„Blijf je nu thuis?” vroeg hij na een poosje.

Ze schudde ontkennend met het hoofd.

Den voorvechtster voor de Egyptische vrouw.

Op onze foto ziet men de bekende engelsche vrouwelijke rechter Lady Grace Drummond Hays, die een groot en daadwerkelijk aandeel heeft in de vrouwenbeweging in Egypte. Zij is de echtgenoot van Sir Robert Drummond Hays, die een officiële positie bekleedde maar zich daarvan heeft teruggetrokken. Lady Drummond Hays schrijft voor talrijke engelsche tijdschriften en strijdt onvermoeid voor de rechten van haar Egyptische zusters. — De foto hierboven werd genomen terwijl zij met haar beide Egyptische bedienden een tocht door de woestijn maakte.

„Nee, mijn vriendin en ik gaan straks weer weg. Ik moet vanavond dansen, want er is niemand, die mijn plaats kan innemen. Ik zal het proberen, doch den directeur vragen niet te hoeven zingen.”

„Het spijt me heel erg, dat je weer weggaat,” zei hij. „Ik zou nu heelemaal niet meer thuis kunnen blijven.”

„Ieder oogenblik zou ik aan Bertie herinnerd worden. Die leeg rustbank...” snikte zij. Hij legde zijn arm om haar heen, doch ze maakte zich los, en het was duidelijk aan de uitdrukking van zijn gezicht te zien, hoeveel pijn deze beweging van haar hem deed.

„Ik wil je niet hinderen,” stamelde hij. „Ik verlangde er alleen naar je wat te kunnen troosten, want ik houd zoo verschrikkelijk veel van je, Ivy.” Weer heerschte er stilte. Toen begon Alf opnieuw:

„Misschien zul je later van me kunnen houden... Ik weet, dat ik niet knap of geleerd ben, maar ik meen het zoo goed met je.”

„Je moet een ander meisje nemen, Alf. Lucy Tebbitt bijvoorbeeld mag je heel erg graag.”

Hij maakte een hopeloos gebaar met zijn handen. „Dat kan me niet schelen, Ivy, want ik geef niets om haar. Toe denk er eens over, Ivy. Ik heb al een aardig spaarpotje bij elkaar: ik verdien twee pond in de week en met Kerstmis krijg ik verhooging. Weet je nog wel dat kleine huisje met dien boomgaard er achter, dat jij altijd zoo mooi vond? Het is verkeerd van me, dat ik je nu over zulke dingen spreek, maar misschien is er verder heelemaal geen kans je alleen te zien.”

Ze hief haar betraande oogen naar hem op.

„O, Alf, ik kan het niet. Ik vind je heel aardig, maar dat is geen liefde.”

„Misschien zou dat gevoel later komen, als je met me getrouwd was,” bleef hij aandringen. „Ik heb nooit aan een ander meisje dan jou kunnen denken.” Ze hadden nu het einde van den weg bereikt, en Ivy stond stil.

„Vaarwel, Alf. Probeer me te vergeten. Ik kan... ik kan het niet helpen, maar ik zou onmogelijk kunnen trouwen met iemand, van wien ik niet dol- en dolveel hield.”

Hij trachtte zich te beheerschen, en trok even verdrietig zijn breede schouders op.

„Zul je later... weer thuiskomen, Ivy?” vroeg hij.

„Misschien... ik kan op het oogenblik nog niet over de toekomst praten.” Haar lippen beefden. „Ik heb het gevoel, alsof ik zelf zou willen sterven, en ik kan aan niets anders dan aan Bertie denken. Ik dank je wel, dat je zoo vriendelijk voor me bent geweest, en ik vond het heel prettig je terug te zien.”

Arme trouwe Alf!...

Hij opende het hekje voor haar en bleef haar staan nakijken, totdat Ivy in haar woning verdwenen was.

Wilde Roos.

Ivy kwam in de zit-slaapkamer, die zij met Tilly deelde met slepende voeten en een doodsbleek gezichtje. Het was Zondag en ze was naar de kerk geweest, waarheen Tilly haar niet vergezeld had.

„Ik heb een brief van mijnheer Brookwood ontvangen,” zei Ivy, terwijl ze lusteloos in een stoel plaats nam. „Hij wilde me vandaag in zijn auto mee uitnemen.”

„Zou dat niet wat afleiding voor je zijn?” vroeg Tilly plotseling.

„Ik weet het niet. Na Bertie's dood heb ik heelemaal niet meer aan hem gedacht.”

„Ik zou maar gaan,” zei Tilly. „Je vindt hem aardig, maar neem een raad van mij aan, en geloof geen woord van alles, wat hij tegen je zegt.”

Ivy knapte zich lusteloos wat voor den spiegel op. Tilly maakte zich ontzettend ongerust over haar, want na den dood van haar broertje scheen ze voor niets meer belangstelling te voelen. Er waren dagen geweest, dat Tilly gevreesd had, dat zij haar verstand zou verliezen. Zij had alles geprobeerd, wat maar mogelijk was om haar vriendin uit haar apathie op te wekken, doch tevergeefs. Even voor één uur stopte Brookwood's auto voor de deur.

„Ga nu maar mee,” raadde Tilly. „Pas op jezelf en zie met het theedrinken weer thuis te zijn.”

De chauffeur reed haar naar Brookwood's huis, waar hij met de lunch op haar wachtte. Ivy gebruikte heel weinig. Hoewel hij niets wist van het verlies, dat zij geleden had, viel hem toch onmiddellijk de groote verandering op, die er in haar had plaats gegrepen. Het hinderde hem een weinig, dat ze niet zoo levendig en coquet was als den vorigen keer.

Zijn bediende had haar glas voor den tweeden keer gevuld, zonder dat zij er iets van bemerkte, daar zij geheel onwillekeurig gedronken had. Haar verdrietige stemming scheen echter eenigszins te wijken, en Brookwood's charme liet zich maar al te duidelijk gelden.

„Waarom ben je in het zwart?” vroeg hij, zoodra ze alleen waren. „Ik houd niet van die kleur, wilde roos, en het staat je ook niet.”

Ze bloosde, toen hij haar zoo noemde, en zachtjes antwoordde zij:

„Mijn broertje is verleden week gestorven. Ik kan... kan er nog niet goed over spreken.”

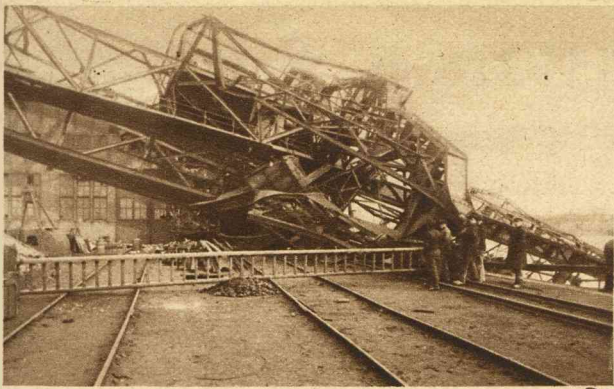
„O, wat spijt me dat ontzettend. Ik had er geen flauw idee van, dat je verdriet hadt, liefste. Ik wilde, dat ik je kon troosten, of dat je me wilde toestaan, het te proberen.”

Tranen hingen er aan haar wimpers, en druppelden langs haar wangen.

„Dat kan niemand. Ik hield zoo ontzettend veel van hem, meer dan van iemand anders op de wereld,” stamelde zij. „Ik heb het gevoel, alsof ik niets meer over heb om voor te blijven leven.”

Terwijl ze sprak was Brookwood naast haar komen zitten, en hij drukte het tengere figuurtje heel dicht tegen zich aan. Hij voelde, hoe er een lichte rilling door haar heenvoer, toen hij dit deed, en op dat oogenblik was hij vast besloten ook op dit jonge meisje den invloed te doen gelden, die al zoovele vrouwen in zijn armen had gevoerd.

„Vertel me er alles van, kindje.” Zijn lippen waren heel dicht bij haar krullend haar, en ze voelde zijn warme ademhaling over haar wangen strijken. Er kwam een oneindig gevoel van rust over haar en onwillekeurig kroop ze een weinig dicht in zijn armen. (Wordt vervolgd).

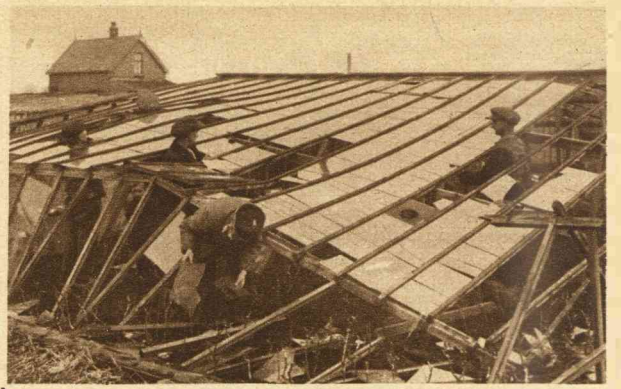

Een der groote loopkranen der firma Swartau te Rotterdam, is door den hevigen wind voor den grond geworpen.

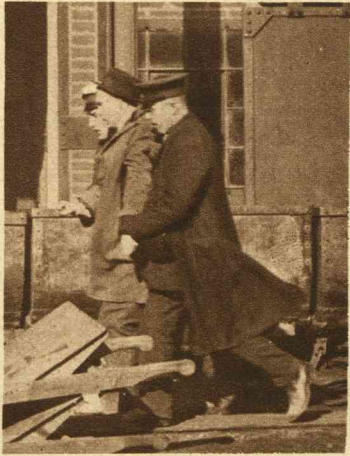

De schade, aangericht door den storm van 9 op 10 Februari.

De rijnaak van schipper van Meurs (inzet) uit Doesburg is nabij Zalt-Bommel gezonken. De vrouw van den schipper, hun kindje van 10 maanden en de knecht zijn verdrongen. Alleen de schipper kon op het laatste oogenblik gered worden. Tusschen de xX ligt het gezonken schip.

In het kweekersdorp Aalsmeer met zijn duizenden kassen, heeft de storm een schade van bijna 70.000 gulden aangebracht. Verscheidene kweekers zijn bijna geruïneerd, omdat al hun kassen zijn vernield. — Een der kapotgeslagen kassen van de firma Trommelen in het Oostende.

Het vreeselijke mijnongeluk bij Dortmund

waarbij ruim 130 arbeiders door verstikking het leven lieten. Van links naar rechts geven onze foto's: bij den ingang van de mijn. — Een lid der reddingsbrigade, die door de vergiftige gassen onwel geworden is, wordt naar de verbandkamer gebracht. — Een aantal reddingsmanscapen die door de gassen niet verder konden, komen weer uit de schacht. — Een tragische aanblik: familieleden der verongelukte arbeiders wachten op definitieve berichten.

Blauw-Wit—Feyenoord 0—1

Zondag 1.1. had in het Stadion te Amsterdam de voetbalwedstrijd Blauw-Wit—Feyenoord plaats. Het gelukte den Rotterdammers voor den eersten keer in dit seizoen, de Zebra's op eigen terrein te slaan. — Spannend moment voor het doel van Feyenoord.

ONZE GEKLEURDE PLATEN

die als bijlagen in drie-kleuren aan onze speciale nummers zijn toegevoegd, kosten van heden af, **opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd f 1.75 per stuk** bij den boekhandel of onze agenten; **franco per post f 2.15**

Blauw-Wit—Feyenoord 0—1

De doelvrediger van Feyenoord in actie.

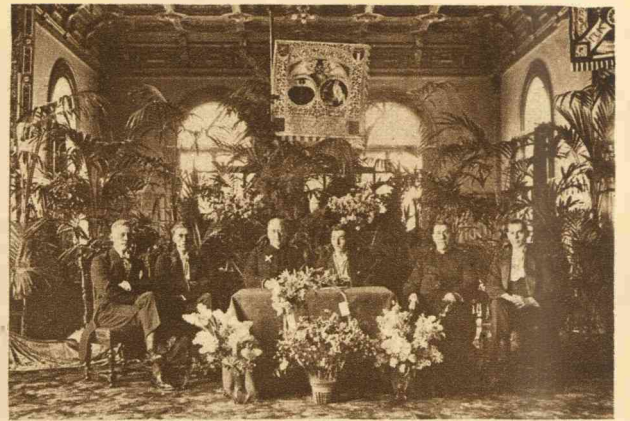
De huldiging van Anton Sijstermans

in de Witte Brug te Den Haag, ter gelegenheid van zijn 35-jarig jubileum als concert-zanger.

Ritmeester Labouchère

op „Jopie Slim", die op het groote Internationale Berlijnsche Ruiterfeest een tweede prijs heeft behaald.

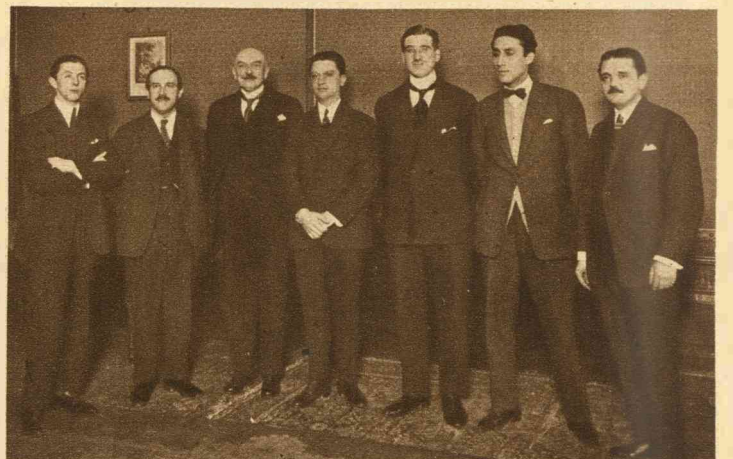
Het 2e lustrum van „Sanctus Laurentius",

de vereniging van R. K. Studenten der Nederlandsche Handelshoogeschool te Rotterdam. — Het bestuur met in het midden de Hoogeerw. heer Deken J. A. v. Heeswijk (X).

Van de derde verdieping gevallen.

Links: de kleine Freddy van Dam (met zijn moeder), die uit het raam van de derde etage viel, en wonder boven wonder geen letsel bekwaam, omdat zijn val gebroken werd, door een bed dat gelijkvloers uit het raam lag. Op de rechter foto geeft de stippellijn aan hoe het kind gevallen is. Het kruisje duidt de plaats aan, waar het bed lag.

De wedstrijd om het Europeesch kampioenschap biljarten.

Donderdag 1.1. vingen in den Haag de wedstrijden aan om het Europeesch kampioenschap biljarten. Onze foto geeft een groep der deelnemers. V.l.n.r.: de heeren: J. P. Martenot, J. Dommering, Ch. Darantière, A. Corty, G. v. Belle, Edw. Soussa en Th. Moons.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Wat Parijs zegt...

Na eenige geruststellende verzekeringen dat de taille weer huis-toe ging, d.w.z. neiging vertponde om weer te gaan zetelen ter plaatse waar men bij een vrouw een taille zou kunnen verwachten, komen thans wederom zeer ontstellende mededeelingen uit de groote mode-centra dat... de rokken nog korter zullen worden en dat de tailles nog meer zullen zakken...

Eilacie... de vrouwkens zullen gaan gelijken op een-bovenlijf-op-beentjes.

Waar blijft bij dit proces de moederschoot, waar robbedoezen op ravotten, berouwvolle zondaartjes aan staan te biechten en bedroefde of zieke hummels hun troost op zoeken? — Zet een moderne moeder op een stoel en zet er een kleinen boosdoener van vier jaar naast. Hij zal van moeder een paar lange zijden beenen zien en een gladgetrokken schoot waar je telkens afrolt als je erop wil klimmen.

Maar... we zouden het over de mode hebben. In de voorjaarsjaponnen domineert het tailor-made effect. Beeldige combinaties worden getoond in donkerblauwe ripszijde met witte ripszijde bewerkt. — Veel beige met bruin, twee tinten olijfgroen, staal-garneering ook voor middagjaponnen, maraboen struisveeren-randen voor avondjaponnen.

Ceintuurs worden slechts gedeeltelijk gezien: of alleen van achteren, of alleen van voren, of aan één zijde enz.

Veel ruime voorbanen bij rechte nauwe achterbanen: voor de voorzijde stolpplooiën, plissé's, ingerimpelde ruimte, ingezette ruime schootjes e.d.

Verder worden zeer veel gezien: platte stukken op tailles, zoowel rond als vierkant.

De voorjaarstoiletten zullen bijna zonder uitzondering (behalve de avondjaponnen natuurlijk) lange mouwen hebben en veelal scarfs die bij de japon passen. Voorts veel knoopengarneering.

De voorliefde voor ribstoffen zal zich van den zomer voortzetten in piqué en andere oneffenheden. Grijs, bruin en beige zal veel gezien worden. Ook de felle, sprekende kleuren zullen zeer gezocht zijn.

Tot slot een grappig nieuwtje: Parijs brengt voor het a.s. voorjaar lange zijden koorden die over den rechter schouder geslagen op de linker heup met een grooten zijden kwast afhangen. In zwart, korenblauw of rood staat dit zeer origineel mits... men slank zij!

Worden de vrouwen lichter?

Een buitenlandsch vrouwenblad noemt de kleding van de moderne vrouw de lichtste, sedert de mode haar intrede in het leven deed. De moderne vrouw draagt kleeren, die twee pond en 300 gram wegen.

Daarentegen sleepten de vrouwen uit den crinolinentijd een gewicht van 7—10 pond met zich mede. Tegenwoordig heeft men geen mouwen, geen kragen, geen gordels, geen haken, geen ik-en-weet-niet-wat-nog-meer niet! — De etiquette verbiedt trouwens hierop en detail nader in te gaan.

Zonder dat het precies gewogen is, weet het bewuste

Gedrapeerde japon van Nijl-groen crêpe romain met groote roze anjer op den schouder. — Hoed van bruin crêpe marocain met dikken tulen rand. (Foto A. Binder, Berlijn).

buitenlandsche vrouwenblad te vertellen, dat de hoed 75 gr., het crêpe marocain japonnetje 120 gr., de prinsesse-onderjurk 150 gr., andere verschillende stukken van de onderkleding tezamen 270 gr., jarretelles 240 gr., kousen 60 gr., en schoenen 360 gr. wegen: alles bij elkaar 1275 gr. Er zijn echter vrouwen, die de onderkleding tot op 175 gram teruggebracht hebben.

En wie shingled of bobbed door het leven gaat, weegt zeker nog 100 à 200 gram lichter!

Maatregelen tegen het dure levensonderhoud in Parijs.

Iederen Zondag wordt er in Parijs van gemeentewege in een openbaar gebouw een demonstratie gehouden, hoe men voor een bedrag van 4 frs. per dag voor een huishouden van 4 personen degelijken, smakelijken, voedzamen kost kan toebereiden. — Een voorbeeld, dat ook ten onzent navolging zou verdienen.

Recepten.

KALFSKOP KOKEN.

Den kalfskop goed wasschen in lauw water. De tong en de hersens uit den kop nemen (of apart bijbestellen bij den slager). Den kop opzetten met kokend water en zout en drie uren laten koken. De tong de laatste 2 uur en de hersens $\frac{1}{4}$ uur laten meekoken. Het vleesch van den kop in nette stukken snijden, het vel van de tong nemen, deze in plakjes snijden en hiermede, evenals met de gekookte hersens, den schotel garneren. Kalfskop wordt opgediend met dikke zure eiersaus, witte champignons of bruine piquante saus.

GESTOOFD KALFSPOULET MET CITROEN.

Benodigd: 1 pond poulet zonder been, $\frac{1}{2}$ liter kokend water, 5 gram zout, citroensap, 1 ei, 25 gram boter, 20 gram bloem en wat foelie.

Bereiding: De poulet wordt na gewasschen te zijn opgezegt met kokend water, zout en een stukje foelie. Men laat het vleesch langzaam 20 minuten koken. Als het gaar is worden de velletjes en het vet eraf genomen en de poulet in nette stukjes gesneden. Vervolgens wordt de poulet gestoofd in het volgende sausje.

Door de gesmolten boter roert men de bloem en voegt langzaam den bouillon toe. Wanneer de saus doorgekookt is doet men het vleesch erin, onder toevoeging van het citroensap. Wanneer het vleesch weer goed warm en de bloem gaar is, dan het geklopte ei voorzichtig door de saus roeren.

Gestoofde poulet wordt opgediend in een rijstrand.

Niets nieuws onder de zon!

Anno 1840.

Ouderwetsch is 't tooverwoord,
Dat in deze gekke tijden
't Modezieke volk bekoort
Wie zal ons daarvan bevrijden?

Huisraad, kleding, haar en baard,
„Echt antiek” moet alles wezen,
Oud paneelwerk is vermaard
Oude kanten zijn geprezen.

'k Weet nog thans iets, beste vrind,
Dat voor lang vervlogen jaren
Zeer geacht werd en bemind,
Zelfs door groote kunstenaars;

En dat nu voor kunst en rang
Steeds zal in 't vergeetboek blijven.
'k Terg uw weelust niet te lang:
Wilt ge 't hooren? ... oude wijven!

Presenteerblaadjes met Waterkringen.

Iedere huisvrouw kent wel het gevoel van spijt en teleurstelling als een fraai eikenhouten presenteerblaadje door uitgebeten waterkringen ontsierd wordt of als heete schotels of glazen er hun indruk op hebben achtergelaten.

Dikwijls bereikt men een uitstekend resultaat door zacht wrijven met een flanellen lap met verwarmde lijnolie.

Leelijk en gevlekt eikenhout, waarvan de vlekken reeds oud zijn, moet men eerst met warm water afwasschen en daarna met de verwarmde lijnolie met tusschenpoozen net zoo lang wrijven, tot het oppervlak weer eenigszins op het oorspronkelijke lijkt. Daarna wrijven met gele of witte was. Bamboehouten meubels, plantenstandaards, serrestoelen, theetafels e.d. worden weer als nieuw wanneer men ze met zout water afneemt en met een flanellen lap met verwarmde lijnolie nawrijft.

De ooren weer in eere hersteld.

Zeer gedecideerde berichten bereiken ons, dat... „men” weer ooren heeft! — D.w.z. gehad hebben we ze altijd, men „droeg” ze alleen maar niet.

Een fraai gevormd rose oortje is zeer zeker een prettig iets om naar te kijken, maar... de Mode decreeteerde „ooren weg!” en — op slag hadden we allemaal vlechtjes, gordijntjes, franje, kwasten of wat dan ook op de plaats waar de ooren plegen te zitten... van de ongewenschte ooren echter geen spoor meer.

De verbanning is echter bij besluit van het jaar O. H. 1925 opgeheven en het doet ons genoegen onze lezeressen te kunnen mededeelen, dat ondeugende rose oortipjes zeer „gezien” zullen zijn in het a.s. seizoen.

Wist U dat...

het onderzoek naar het voorkomen van en de verbreiding der malaria in Noord-Holland door een wetenschappelijke malaria-commissie wordt geleid?

de bestrijding hoofdzakelijk plaats grijpt door middel van de ont-mugging der stallen gedurende den winter?

slechts een herhaalde ontmugging resultaat oplevert?

de gemeenteraad van Parijs in 1908 bepaald heeft, dat in iedere zaal voor publieke vermakelijkheden die meer dan 800 personen kan bevatten, bij elke voorstelling een arts aanwezig moet zijn?

de tooneeldirecteuren aan den gemeenteraad thans verzoeken van dien last ontheven te worden daar de „tooneeldokter” twee fauteuils te zijner beschikking heeft, wat op een schade van 9000 frs per jaar neerkomt?

de oranje gekleurde stukjes, die men tusschen asch en slakken in de aschlade vindt, fijngestooten tot poeder, een uitstekend poetsmiddel opleveren voor stalen voorwerpen?

Men gebruike het poeder droog op een flanellen of zeemleeren lap.

Avondtoilet van ivoorkleurige crêpe georgette met veelkleurige kralenfiguren geborduurd. Van den rechter schouder hangt een losse band af met zilveren pailletten geborduurd. Zilveren franje onder aan den rok. Ivoorkleurige zijden kousen met zilveren schoentjes.

(Foto A. Binder, Berlijn).

DE ROODE BURCH

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

22)

Hoe ik het ook bekijk — ik kan er alleen maar bij verliezen, en toch word ik als door een geheimzinnige macht ertoe gedreven het huis van Miguel Tendilla te betreden, onherkend — misschien aan zijn arm door de prachtige zalen van het kasteel te loopen en misschien zelfs — zij aarzeld — „de blanke hand van zijn kind in de mijne te voelen — alsof alles, wat gebeurd is, slechts een booze droom was.”

„Hoe opvallend die kleine zigeunerin op de dochter van Miguel lijkt,” dacht zij toen verder, „en hoe moest ik huiveren toen onlangs op mijn dansavond die twee kinderen plotseling voor mij stonden, — en mij met dezelfde oogen aankeken. Maar wat wil ik toch? Een spel van mijn fantasie is het, wat ik daar dacht te zien, anders niet. Wat keek Miguels dochter mij aan! Steeds moet ik aan dien blik denken. En toch — ik wil niet. Wat gaat zijn kind mij aan? Hem, dien ik haat, zou ik willen straffen, en ik ben er toch te arm, te machteloos voor. Tevergeefs martel ik mijn hersens af, tevergeefs maak ik het eene plan na het andere. Waarom kan ik niet vergeten? Waarom kan ik niet dronken van vreugde aan het hart van dien blonden Duitschen man, die mij bemint, vallen, om in zijn liefde te leven? Kan ik het niet doen voor dat blonde meisje, dat hij zijn verloofde noemt? Neen, wanneer zijn gevoelens voor haar zoo zwak zijn, dat zij verijlen, zoodra ik in zijn nabijheid kom, dan heeft zij niets aan de liefde van Gisbert von Hohenwald verloren. — Hoe hij verleidelijk wenkt en lokt, de lentedroom, die nog eens hier in Andalusië voor mij opdoemt, op den drempel van den zomer. Hoe graag zou ik mij laten dragen door zijn geurige wolken, ver weg, het land van de liefde in, en toch — het mag niet. Te zwaar, te veel heb ik geleden. Ik mag geen rozen meer vlechten in mijn krans van liefde, slechts één ding past mij: ontzeggen. Houd ik van dien vreemden man met zijn hartstochtelijke oogen, die zoo innig smeeken om mijn liefde? Ik weet het niet. Ik zou wel graag heel stil mijn oogen willen sluiten en als een kind in slaap willen vallen, als zijn zachte stem tegen mij spreekt. Hoe geheel anders hebben mij vroeger eens een paar mannenoogen aangezien. Hoe zouden ze mij nu bekijken, als we eens oog in oog tegenover elkaar kwamen te staan? Ach, ik kan mijzelf niet losmaken van dien knagenden twijfel. Ik zou wel voor mijn eigen gedachten willen vluchten. Een vrouw, die, zooals ik, bedrogen werd in haar heiligste, reinste gevoelens, die kan niet meer gelooven en hopen. De hoogste goederen van haar leven waren reeds vernietigd, toen nog de blinde waan haar wijsmaakte, dat een heerlijke lente om haar heen bloeide, en dat zij slechts de hand behoefde uit te steken naar al haar wonderlijke gaven. Ach, geen van die bloesems is voor haar tot een vrucht gerijpt.”

Malette kromp huiverend ineen. Toen luisterde zij opmerkzaam in de richting van de deur. Snel wierp zij een losse huisjapon van mat lila fluweel, geborduurd met fijn zilverdraad, over haar lenige gestalte en deed snel het masker voor haar gezicht. Toen eerst gaf zij toestemming om binnen te komen.

Het was Jeanne, die wilde vertellen, dat Allietta gekomen was.

„Hoe leuk!” riep Malette vrolijk als een kind uit. „Ik kom direct, Jeanne. Zeg even, dat men eenige ververschingen bij ons boven brengt. Het kind zal wel iets lusten.”

Jeanne knikte glimlachend.

Spoedig daarop trad Malette den salon binnen, waar Allietta schuchter bij de deur wachtte en haar bijna vreesachtig aankeek.

„Kom maar bij me, Allietta,” riep madame de Maravet, „en geef me een handje.”

Aarzelend, haar oogen groot en angstig op het hel-roode masker gericht, schoof de kleine zigeunerin naderbij.

„Ben je bang?” vroeg de vrouw diep ademhalend, het kind onderzoekend in het gelaat ziend.

Het kind schudde haar hoofd.

„Neen. Allietta is alleen maar zoo bang, omdat zij

u niet in de oogen kan zien. U is zoo goed voor mij, en uw stem klinkt als het geluid van zilveren klokjes. En dansen kunt u, Senora! Zoo leer ik het nooit, en toch zou ik graag een groote danseres willen worden, zooals u.”

„Misschien kan ik het je leeren, Allietta.”

De kleine glimlachte beschaamd.

„Pano zegt,” zei ze gewichtig, „dat ik moet dansen als Eminé, maar dat wil ik niet. Eminé lacht er steeds bij, en haar oogen doen mij pijn.”

„Wil je vandaag weer wat voor mij dansen, Allietta?”

Het meisje knikte ernstig en greep in den zak van haar rokje, waaruit zij de castagnetten tevoorschijn bracht.

„Maar eerst moet je een beetje eten, kleintje,” gebod madame de Maravet, want Juliette kwam zoojuist de kamer binnen met een heel blad vol lekkernijen.

Allietta liet zich niet lang vragen. Met grooten ijver at zij van al de zoetigheden, die voor haar stonden, en haar bleke wangen kleurden zich als een paar roosjes terwijl zij, vrolijk pratend, tegenover madame de Maravet zat.

Deze hoorde in het geheel niets van hetgeen de kleine vertelde van Pano, Zozo en Eminé. Zij keek maar steeds naar den kinderlijken mond van het meisje en naar de groote, stralende oogen.

„Hoe kom je hieraan, Allietta...?” vroeg Malette ontroerd.

„Wil je nu dansen, Allietta?”

Allietta sprong op. Lachend hief zij haar kleine, bruine handen met de castagnetten op en toen gleden haar voetjes, terwijl zij een vreemd lied zong, over het kleed...

Het was eigenlijk geen dans. 't Was meer een glijden en zweven, maar iedere beweging was van een oneindige bekoring, en madame de Maravet kwam er sterk van onder den indruk.

Had zij in het jonge kind daar haar meesteres gevonden? Neen, dat was zij zelf, in levende lijve! Dat kind danste met haar lichaam, met haar ziel. En, o hemel, ook met haar glimlach!

Malette wilde opspringen, maar het leek wel alsof zij verlamd was. Totaal verward staarde zij naar de jonge danseres. De zon buiten was ondergegaan. Een geheimzinnige schemering heerschte er reeds in het vertrek. Helder scheen de maan met een wit licht door de ramen en weefde een mystieke sluier om het dansende meisje.

Allietta zong, en het leek wel alsof zij juichte van geluk. Jubelend, verlangend breidde zij haar armen uit naar het hemellichaam...

Madame de Maravet durfde nauwelijks ademhalen. Nu hield Allietta op. Een oogenblik bleef ze verward staan kijken, haar oogen wijd geopend, toen wendde zij zich met een kinderlijk, vragend lachje om haar lippen naar de vrouw met het roode masker.

Deze opende haar armen wijd en trok het zachtjes zuchtende kind aan haar borst.

Door de heftige beweging viel plotseling het roode masker van Malette's gezicht, en Allietta zag hoe het van tranen natte gelaat van de schoone vrouw zich zachtjes over haar heenboog.

Als begeistert staarde het kind Malette aan. Toen kwam er een jubelkreet van haar lippen, en met haar

kleine bruine hand de wangen van de vrouw streelend, zei ze, lachend van geluk: „Zoo heb ik mij U altijd in mijn droomen gezien, Senora. Al heel lang, want altijd heb ik U gekend. En als Pano mij sloeg, dan heb ik aan U gedacht. Het deed mij dan niet zoo'n pijn.”

„Lieve, kleine meid!” zei Malette, het meisje steviger tegen zich aan drukkend. „Pano zal je niet meer slaan. Als je wilt, mag je altijd bij mij blijven, Allietta. Zie je, ik had ook eens een kind, een klein meisje, dat nu wel zoo oud had kunnen zijn als jij. Het is reeds lang dood en ik heb veel om mijn kleine meisje geweend. Wil je bij mij blijven? Zal ik een moeder voor je zijn?”

Het kind trok met een wild gebaar Malette's hand tegen haar van tranen natte oogen.

„Ik heb nooit een moeder gehad, Senora, maar U, U zou ik graag als moeder willen hebben.”

Terwijl het kind zich tegen Malette aanvlipte, kwam een kettinkje met een medaillon eraan uit Allietta's kleeren glijden. Malette zag het en het in de hand nemend, zei ze, ontroerd ernaar starend:

„Hoe kom je hieraan, Allietta?”

Allietta lachte vertrouwelijk tegen Malette.

„De mooie Senorita van de Casa Tendilla heeft het mij gegeven, Donna Isabella, van wie men zegt dat zij mijn oogen heeft, en op wie Pano zoo boos is. Pano heeft mij verboden met de Tendilla's te praten, hij zegt dat ze mij kwaad willen doen. Het is echter heelmaal niet waar,” besloot ze gewichtig, „want ik weet, hoe goed de Condé en Donna Isabella zijn. Hij nam mij mee, opdat ik U kon zien dansen, en Donna Isabella gaf mij dit kettinkje.” En geheimzinnig om zich heen ziend of niemand haar kon hooren, ging Allietta voort: „Ik moet het verstoppen voor Pano. Als hij het ziet, neemt hij het af, en dan moet ik huilen. Pano zelf heeft ook een medaille, die heel veel lijkt op deze en op die welke ik eens van u heb gehad, maar toen ik hem eens gevraagd heb het mij te laten zien, toen hij het stilletjes bekeek, heeft hij mij geslagen.”

Malette was opgesprongen. Met allebei haar handen omklemde zij de smalle schouders van het meisje, en angstig onderzoekend boorden zich haar oogen in die van het kind.

„Neen, neen,” zuchtte zij, „het kan niet. Ze was nog heel klein, toen ze stierf, heel klein, toen dat verschrikkelijke gebeurde.”

Allietta drukte zich teeder tegen de mooie vrouw. „Huil niet,” smeekte zij. „Allietta wil graag zingen en dansen, opdat u weer leert lachen.”

Malette streelde het krullende haar van het meisje en kuste haar voorhoofd.

„Ga nu maar, Allietta,” zei ze vermoeid, het masker weer voor haar gelaat doend, „en vertel niemand, dat je mijn gezicht gezien hebt, hoor je? Niemand mag het weten. Morgen echter kom ik naar je toe om met Pano te praten, en ik hoop, kind, dat wij dan nooit meer van elkaar behoeven te gaan.”

Haar woorden klonken geheimzinnig door het van maanlicht vervulde vertrek.

Met een uitroep van geluk viel Allietta aan Malette's voeten en kuste snikkend van ontroering de slanke, van juweelen schitterende handen. Toen ging zij heen.

Een poosje zat Malette als verdwaasd in het groote vertrek. Toen liep zij met moede, zware passen naar het raam, om de gordijnen heelmaal dicht te doen. Mechanisch draaide zij het electrische licht aan.

Afwezend gleed haar blik langs de muren. Met moeite bereikte zij nog de kamerschel. Toen Jeanne ontdaan in de kamer kwam, vond zij haar meesteres onmachtig languit op het kleed uitgestrekt liggen.

Van het terras van het hotel klonk de klagende muziek der violen. Het klonk als een smartelijke klacht, en toch lachte en schertste men in de groote eetzaal met haar schitterende lichten en den betooverenden geur der bloemen.

Gisbert en zijn verloofde zaten aan de rijk met bloemen versierde tafel, en zij lachten en schertsten ook, alletwee met een doodelijke wond in hun hart.

Toen de oude graaf Geza hen later ook onder de dansenden zag, zei hij, behaaglijk zijn sigaar in de hall rookend, tegen zijn zoon Clemens: „Nou, het schijnt toch allemaal weer terecht te komen. Als ik dat van te voren had geweten, jongen, dan had ik je vrolijk thuis gelaten. Ik dacht echter je hulp noodig te hebben.”

Clemens knikte bevestigend tegen zijn vader, zijn oog gleed echter onderzoekend naar de gezichten der beide verloofden, die zich zoojuist weer onder de dansende paartjes gemengd hadden.

Dat alles was slechts schijn, oogenverblindend. Men wilde vader, hem en hen allen om de een of andere reden wat wijs maken! Want daarginds viel, terwijl de jonge harten lachten, een geluk in scherven.

(Wordt vervolgd)

H. PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

KLEURECHTE DAMAST

DUBBELZIJDIG

STALEN FRANCO

VOOR GORDIJNEN EN BEKLEEDING

PER MTR. 130 BREED **2.95**

„Wat is de beste remedie tegen liefde op het eerste gezicht?“
„Het tweede gezicht!“

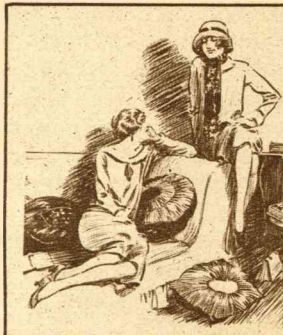
me niet kwalijk, ik wist niet dat-ie van U was!“

Beklaagde: „Ja, Edelachtbare, ik heb er erg veel spijt van, dat ik telkens geld heb weggenomen. Maar u weet: hoe meer iemand krijgt, hoe meer hij hebben wil.“

Rechter: „Nu, je krijgt twaalf maanden — hoeveel wil je hebben?“

Hij: „Ben je bijna klaar, lieve?“

Zij: „Ik wou dat je nu eens ophield met dat gezeur. Een half uur geleden zei ik je al, dat ik binnen vijf minuten klaar was.“

De vrouw: „Ik ben zoo bedroefd, Dick maakt een kellnerin het hof!“
Haar vriendin: „Troost je, lieve, misschien leert hij van haar nog wat tafeimanieren.“

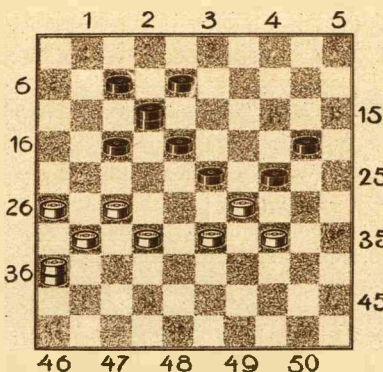
Colombine: „Als je probeert me te kussen, roep ik om hulp!“
Pierrot: „Ik heb geen hulp nodig.“

Dammen.

Bloemlezing uit het internationale damleven.

S. E. v. d. MEER Jr., Arnhem.

No. 36.

32 slaan), wit 36×19!! (slaat de 6 stukken 18, 20, 30, 28, 7 en 8. Dit is de moeilijkste zet in dit probleem, vooral daar het doel zoo in het duister ligt. Slaat wit op andere wijzen 6 stukken, dan haalt zwart steeds remise!) Nu is de zeer bijzondere, fantastische eindstelling ontstaan, die de kern van dit vraagstuk vormt. Overblijvend mooi is vooral dat niets dan dit carré na wit's slag overblijft. Zwart aan slag, kan nu op vier verschillende manieren in vier verschillende richtingen een wit stuk slaan, waarna steeds het overblijvende, witte stuk, de beide zwarte wegslaat!

Het is merkwaardig, dat bijna alle problemen van Van der Meer op eene ingenieuze slotstelling berusten. Deze komen dan in zekere opzichten dikwerf te kort aan stand, doch worden gered door de geniale kern.

v. D.

Een moeder vroeg op zekeren dag aan haar zoontje: „Van wie hou je nu het meest, van vader of van mij?“
Het kereltje dacht even na en zei toen: „Dat kan ik U beter zeggen na mijn verjaardag.“

Een student kwam des nachts lichtelijk aangeschoten thuis. Inplaats van met zijn sleutel, trachtte hij met een sigaar de huisdeur te openen. Een agent zag het en maakte er hem opmerkzaam op.
„Allemachtig!“ riep de student verschrikt uit, „nou kan ik er niet in, want dan heb ik daarnet mijn sleutel opgerookt!“

Van ons boekenplankje.

De Wonderen van het Heelal. — Een uitgebreide verzameling merkwaardigheden uit het Plantenrijk en de Dierenwereld, van de Aarde en het Heelal, die den lezer boeien door schitterende afbeeldingen en onderhoudende, populaire beschrijvingen. Een prachtboek voor allen, die hun algemeene ontwikkeling willen uitbreiden. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

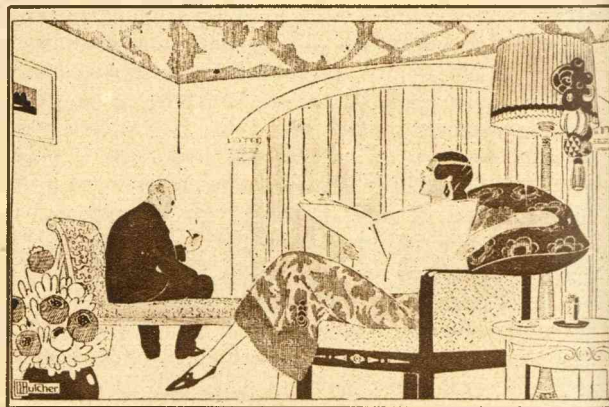
Dr. Gerard Brom, Barok en Romantiek. — Een belangwekkende studie, waarin de rede verwerkt is, die de schrijver in 1922 voor de algemeene vergadering van het Leidsche Philologencongres hield. Talrijke aantekeningen en literatuuropgaven zijn er aan toegevoegd. — Groningen, J. B. Wolters.

Dr. M. G. de Boer en L. J. de Wilde, Historische lectuur. — In deze uit vier deelen bestaande bloemlezing zijn de belangrijkste feiten der historie uitmuntend belicht. Een voortreffelijk werk! — Groningen, P. Noordhoff.

Prof. Dr. Jac. van Ginneken S. J., Gelaat, gebaar en klankeexpressie. Aan dit belangrijke boek ligt een intensieve studie ten grondslag, die op iedere bladzijde tot uiting komt en tot eerbied dwingt voor de groote kennis van den schrijver. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

„Dus men kan heel goed zonder blindedarm leven, dokter?“

„Dat is te zeggen: de patiënten wel, maar de chirurgen niet.“

Zij: „Men zegt dat hoeden den mannen grijze haren bezorgen.“
Hij: „Ja — de hoeden van zijn vrouw.“

VOOR DE JEUGD

MIESJE'S BRUILOFT.

Papa en Mama Vogeldief zaten op den rand van hun dakvenstertje en koesterden zich in de zon. Tusschen hen in zat hun dochter Miesje en af en toe streelden zij liefkoozend haar sneeuw wit velletje.

Daar kwam, heel deftig in een splinternieuw zwart pak, Heintje van Miauwenburg tot Miauwenstein over het dak aangewandeld. Hij dong naar Miesje's hand.

De ouders gaven verheugd hun jawoord; papa Vogeldief maakte heel voldaan zijn allermooiste kattenbuiging en streek zijn snor op. Daarop knikte hij den jongen Miauwenburg eens vriendelijk toe, want als aanstaand schoonzoon beviel hij hem heel goed. Miesje deed nog de beste partij. Ondanks zijn jeugd had van Miauwenburg al wonderen van dapperheid verricht. Hij had zelfs den valschen kettinghond, een gezworen kattenvijand, wien zelfs hun moedigste soortgenooten niet al te na durfden komen, een oog uitgekrabbeld, zonder zelf ook maar het geringste letsel te bekomen.

Zijn handigheid in het duiven-vangen was wijd en zijd bekend, evenals de list, die hij bij zijn diefstallen gebruikte. Zijn toekomstig gezin zou van honger zeker niet sterven.

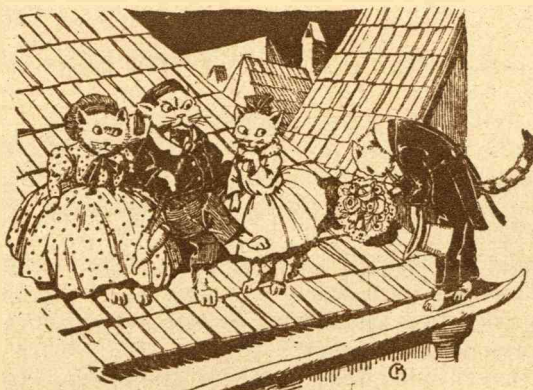
Bovendien stamde hij in rechte lijn af van den hooggeleerden filosoof Hidigegei, wiens naam onsterfelijk is.

Het aanzoek werd dus aangenomen en toen begon de beraadslaging. Over de wijze, waarop de bruiloft gevierd zou worden, waren zij het spoedig eens. De veranda aan de tuinzijde met zijn slingerplanten en bloempotten, leek vooral bij maneschijn zeer geschikt.

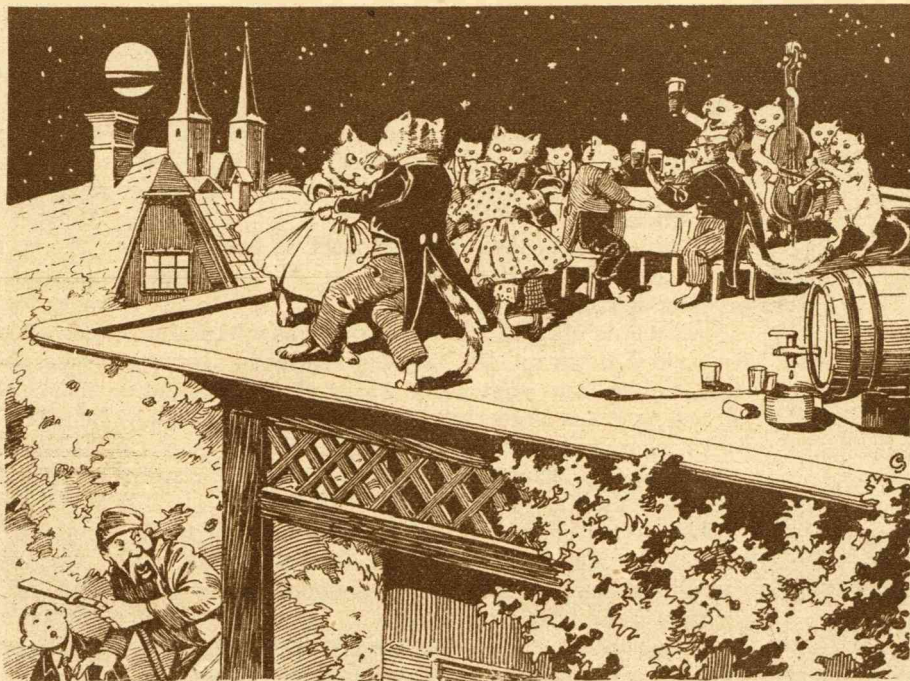
De bedenkingen over den boozen tuinman werden spoedig overwonnen. Men moest het dus maar op goed geluk wagen, want de man zat vaak genoeg in de herberg „De woudvogel“ en wist dan spoedig nergens meer van.

Van Miauwenburg schreef met het uiteinde van zijn welverzorgd pootje de namen van de gasten, die zij zouden noodigen, in een keurig notitieboekje en Miesje keek over zijn schouder en las het geschrevene hardop voor: Toen hoorde men doorluchtige oude geslachten noemen: Jonkheer Krabbelpoot, Klimdak, Baron van den Schoorsteen, freule Dakhaas enz.

Mama Vogeldief besprak de regeling van den maaltijd, die moest bestaan uit zachte, jonge muisjes, rozig en rond, gebraden in eigen saus, duiveneieren met kleine vogelkopjes versierd, forellen, nog kersvers, sprut

Heintje van Miauwenburg dong naar Miesje's hand.

Daarna danste men, draaide uit louter pret op de veranda rond en... (Zie volgend nummer).

en gerookt spek uit de eetkamer op de tweede verdieping en als drank versche melk! Miesje was slank genoeg, om zich door de venstertraliën te wringen, ze kon dan wel meteen een van de worsten medebrengen, die er naast hingen, wat men van buiten af reeds kon zien. Mama Vogeldief zou wachten tot Miesje terugkwam, om een deel van den buit van haar over te nemen.

De groote dag brak aan.

Mama Vogeldief, Van Miauwenburg en Miesje en zelfs papa Vogeldief hadden het zeer druk met alle voorbereidselen.

De weleerwaarde papa zat geduldig aan den oever van de kleine beek, die achter de villa stroomde en ving forellen. Kwam er een naderbij gezwommen, dan probeerde hij hem met een krom pootje te pakken, wat hem meestal, daar hij een bekwaam visscher was, gelukte. Van Miauwenburg zorgde voor de vogelkopjes; de beide dames voor het overige.

Miesje had bijna een ongeluk gehad, want de traliën der eetkamer bleken te nauw te zijn, en het juffrouwje moest zich heel dun maken, om er doorheen te komen. Bijna had de keukenmeid Miesje gegrepen, maar Miesje was vlugger dan Lena en sprong gauw weg met de worst. Zij hoorde de keukenmeid nog vreeselijk tegen haar schelden, maar het poesje bekommerde er zich niet meer om, want ze zat reeds lang op het dak, toen Lena pas aan de deur verscheen.

Miesje's kleine hartje dreigde te barsten en de angst, die ze doorleefd had, trilde nog lang in haar na. (Slot volgt).

ONS BABELHOEKJE.

Nic. Kossen. — Je bent abuis, vriendje, als je meent, dat we over Prijsraadsel XLVIII nog nadere mededeelingen zouden doen. Waarom ook? Het raadsel is duidelijk genoeg en blijkens je brief heb je het reeds opgelost. Of vind je het te gemakkelijk en denk je dat er wat achter steekt? Dat is niet zoo.

Adriaan Timan. — Wij kunnen onmogelijk aan alle oplosers van onze prijsraadsels persoonlijk mededeelen of hun oplossing goed of fout is. Dat zien ze zelf wel als de oplossing in „Panorama“ staat. Onder de goede oplosers worden eenige prijzen verloot. Die vijfmaal achtereen een raadsel goed heeft opgelost, zonder een prijs gewonnen te hebben, kan in aanmerking komen voor een troostprijs, als hij hiervan mededeeling doet. Ziedaar, nu weet je alles!

Jan Phym. — Je oplossing is goed. Ik hoop, dat je zoo knap zult zijn, ook de volgende raadsels op te lossen. Ik kan ze echter niet steeds zoo gemakkelijk geven, want dan krijg ik last met mijn oudere neven en nichten.

OOM TOM.